

ดวงเนตร
สมบัติ
พลิก
ชะตา
大宝鉴
ข้าจะเป็น
เศรษฐี

16 จบ

罗晓 เขียน

กวีนิธิตา / On the Moon และ ปะการังสีเพลิง แปล

LingFeiLong ภาณ

บทที่ 760 อาหารกลางวันฟรี

พี่เจ็ดพยายามสะกดกลั้นความโกรธ แล้วเค้นรอยยิ้มออกมา “ฉันเป็นพนักงานบนรถไฟขบวนนี้ ยังต้องกลัวอีกหรือว่าจะหาฉันไม่เจอ ही...”

เวลานี้ คู่รักหนุ่มสาวคู่หนึ่งเดินควงแขนกันมาจากอีกฟากของตู้โดยสาร ทันทีที่เห็นพี่เจ็ด ฝ่ายชายก็รีบหักท่ายอย่างกระตือรือร้น “พี่ครับ...พี่ครับ...ยังพอจะแลกตั๋วนอนได้อีกไหม”

พี่เจ็ดยิ้มตอบ “มีครับ มีที่ว่างเหลืออยู่สองเตียงพอดี แต่เรื่องราคา...”

หญิงสาวเขย่าแขนชายหนุ่ม พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงออกอ้อน “แค่ไม่กี่ร้อยหยวนเองไม่ใช่หรือ พวกเราจ่ายไหวอยู่แล้วนา ขอแค่มีที่ก็พอ รีบพาพวกเราไปเลยสิคะ...”

พี่เจ็ดหันมองส่วตง จงใจเผยแพร่รอยยิ้มเย้ยหยัน แล้วรีบกล่าวว่า “ได้ครับ ผมจะจัดการให้พวกคุณเดี๋ยวนี้เลย...”

พูดจบ พี่เจ็ดก็เดินนำทางไปข้างหน้า ในขณะที่เดียวกัน ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา บอกปลายสายว่า “ทางนี้มีลูกค้า ต้องการแลกตัวนอนสองที่ ช่วยจัดการให้หน่อย ฉันกำลังจะไป เดี่ยวนี้...”

หลังจากนำทางคู่รักหนุ่มสาวหายไปได้สักพัก พี่เจ็ดก็ เดินยิ้มแยมกลับมาหาพวกสวีตง “เหลือแค่สามที่แล้ว ตกลงนาย จะเอาหรือไม่เอา”

สวีตงยิ้มตอบเช่นกัน “เหลือแค่สามที่ก็ค่อนข้างน่า เสียหาย ถ้ามี ผมต้องการสี่ที่”

พี่เจ็ดยิ้มรับท่าที่ลำบากใจ แต่แล้วก็พูดขึ้นว่า “ตุนอน- ชั้นแข็งเหลือแค่สามที่ แต่ถ้าเป็นตุนอนชั้นนุ่มละก็ ฉันพอจะช่วย จัดหาให้ได้ นายเลือกตุนอนชั้นนุ่มดีกว่า มีห้องสี่เตียงว่าง ห้องหนึ่งพอดีเลย หึๆ แต่เรื่องราคา...”

พูดแล้ว พี่เจ็ดก็เหยียดมือออกมา แต่แล้วเมื่อถึงครึ่งทาง ก็รีบชักกลับ ทั้งนี้ก็เพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องน่าขบขันที่เขาได้ชูนิ้ว สองนิ้ว แต่ปากกลับเรียกราคา ‘สองร้อยแปดสิบหยวน’ ออกไป

สวีตงหยิบมัดเงินปีกหนึ่งที่ยังไม่ได้แกะผนึกออกมา
กะน้ำหนักในมือ แล้วพูดว่า “ถ้ามีตุ๋นอนชั้นนุ่มว่างห้องหนึ่งพอดี
ก็...ฮึ่ๆ ...”

พูดแล้ว สวีตงก็ดึงธนบัตรหนึ่งใบออกมาจากปีก ยื่นให้
พีเจ็ด

พีเจ็ดรับเงินมา เพียงใช้สองนิ้วสัมผัสเบาๆ ก็รู้ว่าธนบัตร
ใบนี้ไม่ใช่ของปลอม จึงสรุปได้ว่าสถานการณ์เป็นจริงตามที่
ทุกคนได้ข้อมูลมา เด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าคนนี้เป็นเศรษฐีมีเงิน
เยอะมาก ไม่สิ เรียกว่ามหาเศรษฐีมีเงินเป็นฟอนๆ เลยจะดีกว่า
เป็นแกะอ้วนที่คุ้มค่าให้ลงมือ!

ทันใดนั้น พีเจ็ดก็ยิ้มประจบประแจง “เอาอย่างนี้ดีกว่า
ฉันจะไปจัดเตรียมให้ นายตามฉันไปดูสถานที่ก่อนก็แล้วกัน”

สวีตงครุ่นคิดเล็กน้อย จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน แล้วพูดด้วย
รอยยิ้มว่า “ดีเลย ผมเองก็อยากจะไปเดินเล่นพอดี”

โหมวซือฉิงจ้องสวีตง พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า
“ถ้านายกล้าก่อเรื่องอะไรอีก คอยดูเถอะว่าฉันจะจัดการยังไง!”

สวีตงตอบรับพร้อมรอยยิ้ม แล้วเดินตามหลังพีเจ็ดไป

เมื่อไปถึงตุนอนชั้นนุ่ม สวีตงเห็นพีเก้าอยู่ที่นั่นด้วย แต่ใช้ความคิดนิดหน่อยก็รู้แล้วว่าคนพวกนี้กำลังเล่นกลอะไรกันอยู่

แต่สวีตงไม่ได้แสดงสีหน้าท่าทีใดๆ เพียงแค่เดินตามหลังพีเจ็ดไปเรื่อยๆ

เมื่อพีเจ็ดเดินผ่านพีเก้า พีเก้าก็กระซิบเบาๆ ว่า “ยี่สิบแปด...”

เสียงนั้นเบามาก ชัดเจนว่าเขากำลังบอกพีเจ็ดว่าห้องเตียงนุ่มหมายเลขยี่สิบแปดว่างอยู่

แม้ว่าเสียงของพีเก้าจะเบามาก แต่สวีตงก็ได้ยินชัดเจนทุกถ้อยคำ ไม่ต้องคิดให้มากความก็รู้ว่าสถานที่ที่พีเจ็ดกำลังจะพาเขาไป น่าจะเป็นสถานที่ที่ถูกกำหนดไว้เป็นห้องเชือดสำหรับเขาโดยเฉพาะ

อย่างไรก็ดี พี่เจ็ดก็ไม่ได้ตอบรับหรือออกอาการใดๆ รวากับไม่รู้จั๊กพี่เก้าเลยก็ว่าได้ เพียงพาสวีตงเดินตรงไปยังห้องโดยสารชั้นนุ่่มหมายเลขยี่สิบแปด

เมื่อมาถึงหน้าประตูห้องโดยสารชั้นนุ่่มหมายเลขยี่สิบแปด พี่เจ็ดก็ผลั๊กประตูเปิดออกเบาๆ ก่อนจะหันกลับมายิ้มให้ “น้องชาย นายโชคดีมาก มีสี่เตียงพอดีเลย เห็นไหม จันบอกแล้วว่าพวกเราเป็นพนักงานบนรถไฟ จะทำเรื่องหลอกลวงได้ยังไง ไซ้ใหม่ละ”

สวีตงหัวเราะ “ฮี้ๆ” แล้วถามว่า “เท่าไรหรือ”

พี่เจ็ดรีบกางมือออกอีกครั้งโดยไม่แม้แต่จะคิด “เตียงละสามร้อยห้าสิบบยวน ถ้าเอาสี่เตียง คิดพันสาม...”

สวีตงจ้องมองฝ่ามือของพี่เจ็ด แล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ “แล้วนี่หมายความว่ายังไงอีกละ”

พี่เจ็ดรีบหุดมือกลับ พร้อมรอยยิ้มประจบประแจง “ก็เห็นแก่ที่น้องชายใจกว้างหรอกนะ ถ้าเป็นคนอื่น หนึ่งพันสองร้อยถ้วน ไม่ลดให้แม้แต่แดงเดียวเลย”

สวีตงหัวเราะอีกครั้ง “ผมคิดเลขไม่เก่ง อย่าหลอกผมสิ คนอื่นหนึ่งพันสองร้อยถ้วน แต่คุณลดให้ผมเหลือหนึ่งพันสามร้อยหยวน แถมยังบอกว่าผมใจกว้างอีก นี่ผมใจกว้างเกินไปหรือเปล่า”

พีเจ็ดชะงักไปชั่วขณะ รีบเผยแพร่ยอมประจบสอพลออีกครั้ง “ไม่ใช่ๆ ฉันพูดสลับกัน คนอื่นหนึ่งพันสามร้อยหยวน ส่วนนายนะ หนึ่งพันสองร้อยหยวน เอ้ย... ไม่ใช่ คนอื่นหนึ่งพันสี่ร้อยหยวน ฉันไม่ลดให้แม้แต่แดงเดียวเลยต่างหาก เหอๆ ... อย่าใส่ใจเรื่องนี้เลย ไม่ต้องใส่ใจ นายให้มาหนึ่งพันสามร้อยหยวนก็พอ เดี่ยวพวกเราจะแถมอาหารกลางวันให้ฟรีด้วย ฮ่าๆ”

สวีตงแอบหัวเราะในใจ แถมอาหารกลางวันฟรีอะไรกัน ต้วนอนชั้นนุ่มมีอาหารกลางวันแถมฟรีเสียที่ไหน จะหลอกหลวงกันทั้งที ไม่จำเป็นต้องเกินจริงขนาดนี้ก็ได้

สวีตงรู้ดีอยู่แก่ใจ ย่อมไม่เชื่อว่าพีเจ็ดจะใจดีขนาดนั้น อาหารกลางวันฟรีที่วาก็คงจะเป็นหนึ่งในแผนการของพวกเขา อย่างไรก็ตาม สวีตงไม่ได้เห็นพีเจ็ดและพวกอยู่ในสายตาในทางกลับกัน ตอนนี้อยู่ยังเหลือเวลาอีกไม่น้อยกว่าจะถึงสถานี

ถัดไป สวีตเองก็อยากจะเห็นเหมือนกันว่าป้าชั่วที่คิดร้ายต่อ
โหมวซือฉิงและเจียวเยี่ยนเสวี่ยจะเป็นคนแบบไหนกันแน่

ดังนั้น สวีตจึงยิ้ม “อย่างนั้นก็ขอบคุณมาก”

พูดแล้ว สวีตก็หยิบเงินออกมาโดยไม่ลังเล นับธนบัตร
หนึ่งร้อยหยวนจำนวนสิบสามใบยื่นให้พี่เจ็ด

จากนั้นก็ถามตามขั้นตอนปกติ “ตัวของพวกเขาละ?”

พี่เจ็ดตอบด้วยรอยยิ้มในขณะที่นับเงิน “ไม่ต้องกังวล
เดี๋ยวฉันจะเอามาให้ ฉันก็อยู่ตรงนี้แล้วไม่ใช่เหรอ”

สวีตยิ้ม ไม่ถามเรื่องการเปลี่ยนตัวอีก เพียงแค่พูดว่า
“ก็จริง แต่ผมเริ่มหิวแล้วละ อาหารกลางวันฟรีของคุณนี่...”

พี่เจ็ดผงะเล็กน้อย ก่อนจะเก็บเงินลงไป แล้วแยมยิ้ม
บอกว่า “ปกติแล้วจะต้องใช้ตัวนอนชั้นนุ่มไปแลกรับอาหารฟรี
แต่นายเปลี่ยนตัว ต้องใช้เวลาสักพัก จะเอาตอนนี้เลยคงไม่ทัน
เอาอย่างนี้ดีกว่า นายไปเรียกเพื่อนๆ มา เดี่ยวฉันจะไปบอก
ทางนั้นให้”

สวีตงยิ้ม แล้วหันหลังกลับไปตามโหมวซื่อฉิงและคนอื่น ๆ ให้มารับ ‘อาหารกลางวันฟรี’ ส่วนพีเจ็ดก็ตรงดิ่งไปยังตู้เสบียงเพื่อเตรียมการให้

ทว่า ทันทีที่สวีตงเพิ่งจะหันหลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว พีเก้ากับชายฉกรรจ์ร่างใหญ่อีกสองคนก็เดินดุ่ม ๆ เข้ามาทางด้านหน้าท่าทางดูรีบร้อน แต่ตอนที่กำลังจะเดินผ่านสวีตง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ ๆ ขาของพีเก้าก็อ่อนแรงในฉับพลัน รวากับเดินอยู่ดีๆ แล้วข้อเท้าก็พลิกเสียอย่างนั้น ร่างของเขาพุ่งไปข้างหน้า ถลาเข้าหาสวีตง

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนที่ตามอยู่ด้านหลังก็กระโจนไปข้างหน้าพร้อมกัน ต่างก็ตะโกนร้องเรียก “พีเก้า...พีเก้า...”

ถ้าสวีตงไม่เคยเห็นพีเก้า พีเจ็ด ลู่จื่อ และคนที่สวมหมวกเปลือกแดงโมมาก่อน รวมถึงไม่เคยล่วงรู้ถึงแผนร้ายที่พวกเขาคิดจะใช้เล่นงานสวีตง ในสถานการณ์เช่นนี้ สวีตงก็คงจะยื่นมือออกไปช่วยประคองพีเก้าที่กำลังพุ่งเข้ามาหาแล้วแน่ ๆ

แต่สวีตงรู้ที่อยู่ก่อนแล้วว่าคนกลุ่มนี้ไม่ได้มาดี เมื่อเห็น
พีเก๋กำลังจะล้ม สวีตงจึงรีบออกแรงที่เท้า ก้าวใหญ่ๆ ถอยไป
ข้างหลังในตอนทีพีเก๋ยื่นมือออกมาจะจับเขาพอดี

พีเก๋จึงคว้าได้แต่ความว่างเปล่า โครม...! พีเก๋ล้มลง
กระแทกพื้นอย่างรุนแรง แม้จะไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ก็ล้มคะมำ
ได้อย่างสวยงามราวกับหมาหิวแย่งกิน¹

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนที่อยู่ข้างหลังพีเก๋จึงรู้สึก
งงันเมื่อเห็นสวีตงยืนอยู่ไกลๆ และมองพีเก๋ที่ล้มอยู่บนพื้น
ด้วยสีหน้าสังเใจ พวกเขาคงกำลังสับสน เพราะฉกนี้ไม่ได้
เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ ไม่รู้ว่าจะต้องดำเนินการตามแผนเดิม
ต่อไปหรือไม่

อย่างไรก็ตาม ทั้งสองคนชะงักอยู่เพียงครู่เดียว จู่ๆ
ชายฉกรรจ์ที่ดูบึกบึนกว่าก็ตะโกนฮึ่มฮึ่มขึ้นว่า “นี่ไอ้หนู เห็น
คนล้มทำไมไม่ช่วยพยุงหน่อยวะ”

¹ ‘饿狗抢屎’ ใช้บรรยายถึงคนที่ล้มไปข้างหน้า เทียบได้กับ ‘ล้มคะมำหน้าคว่ำ’ แต่
ในบางครั้งก็เป็นคำดูถูกที่ใช้อธิบายถึงภาพลักษณ์ที่น่ารังเกียจของคนที่กำลัง
ดิ้นรนเพื่อบางสิ่งบางอย่าง เช่น นักวิชาการที่หาเลี้ยงชีพด้วยการประจบสอพลอ
ผู้อื่น

“ใช่! ใช่แล้ว...ไม่เห็นหรือว่าเขาล้มแรงขนาดไหน!”
ชายฉกรรจ์อีกคนที่มีหนวดเครารุงรังรีบรับลูกต่อด้วยความดุตัน
เช่นกัน

ถ้าเป็นคนธรรมดาทั่วไปถูกคนสองคนตะคอกใส่ ก็คงจะ
ทำตัวไม่ถูก เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ไม่เข้าที่แบบนี้ หากไม่รีบ
แก้ต่างว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ก็คงจะรีบหันหลังจ้ำอ้าว
หนีไปทันที แต่สวีตงกลับยิ้ม “ผมอยากเห็นเขาล้มนี่นา ทำไม
ต้องช่วยพุงด้วย”

พี่แก้วและชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนนี้มุ่งเข้ามาที่เขา
มีเจตนาร้ายต่อเขา ฉะนั้นยังไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะเข้าไปช่วย
พุงหรือไม่ ไม่ว่าจะช่วยหรือไม่ก็ตาม สวีตงก็ไม่สามารถสลัด
ความวุ่นวายให้พ้นตัวไปได้ง่าย ๆ

ดังนั้น สวีตงจึงเลือกที่จะยั่วโมโหพวกเขาแทน นอกจาก
จะช่วยลดขั้นตอนความยุ่งยากให้กับพวกเขาแล้ว สวีตงจะได้
ไม่ต้องเปลืองน้ำลายไปกับพวกเขาอีกด้วย

การแสดงออกของสวีตง นอกจากจะไม่ตรงตามบทที่
พวกเขาเตรียมมาแล้ว ยังเป็นการแสดงออกที่ ‘ผิดแผน’ ไปจาก

ที่คาดการณ์ไว้มาก ทำให้บทพูดที่ทั้งสองเตรียมไว้ใช้การไม่ได้
ทันที ชายฉกรรจ์ทั้งสองคนจึงได้แต่ชะงักงะแงะ รีบขบคิด
รีดสมองค้นหาบทพูดโต้ตอบโดยเร็ว

เวลานี้ ในที่สุดพี่เก้าที่นอนฟังพาบอยู่บนพื้นก็ร้อง
โอดโอยขึ้นมา “อื้อย...เอวฉันหักแล้ว...”

ชายเคราะห์เพิ่มตาเป็นประกาย ตะโกนตามทันที “เห็นไหม
เอวเขาหักแล้ว แก...”

“เกี่ยวอะไรกับผมด้วย” สวีตงหัวเราะ “การแสดงของ
พวกคุณไม่เป็นมืออาชีพเอาซะเลย ยังไม่ทันถูกตัวผมเลย
ด้วยซ้ำ ก็คิดจะรีดไถกันแล้วหรือ!”

ชายเคราะห์เพิ่มรู้สึกได้ว่าเรื่องราวกำลังเข้าใกล้แผนการ
ที่เคยคิดไว้ก็รู้สึกดีใจ รีบพูดตามบท เขาตะคอกออกไปด้วยความ
โมโหว่า “ไอ้หนู แกพูดอะไรนะ เอวเขาหักแล้ว แกจะ
ไม่รับผิดชอบหรือ”

เดิมที่เขาคาดการณ์ไว้ว่า เมื่อพูดเช่นนี้ สวีตงจะต้อง
เถียงกลับทันที

แต่คิดไม่ถึงว่าสวีตงกลับไม่ยอมเล่นตามบท เพียงแค่หัวเราะ “หึๆ” แล้วพูดต่อไปว่า “รายการต่อไปก็คงจะรวบตัวผมไว้ แล้วเรียกร้องคำรักษาพยาบาลสินะ”

สวีตงหัวเราะพร้อมยื่นมือเข้าไปหยิบถุงที่มีธนบัตรห้าสิบบอกออกมาจากถุงเอกภพสมปรารถนา แล้วโบกไปมาต่อหน้าคนพวกนั้น พลังกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ถ้าเรียกร้องคำรักษาพยาบาลออกมาตรงๆ ก็เชื่อว่าผมจะจ่ายไม่ไหวชะหน่อย หึๆ เพียงแต่การแสดงของพวกคุณมันช่วยเกินไป...”

นี่เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายจริงๆ พี่เก้าและชายฉกรรจ์ทั้งสองถึงกับตอบสนองไม่ทัน ผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้ถามขึ้นด้วยความสับสนว่า “แกรู้หรือว่าพวกเราตั้งใจมาเล่นงานแก”

สวีตงยิ้มเย็น “พี่เจ็ดหลอกเอาเงินไปจากผม ตอนนี้ผมก็เลยต้องมาเอาคืนจากพวกคุณพี่เก้านะสิ”

พี่เก้าตกใจมาก น้ำเสียงของสวีตงบ่งบอกชัดเจนว่ารู้เรื่องราวมากมาย รู้กระทั่งชื่อที่ใช้เรียกกันในวงการของพวกเขา เจ้าเด็กเวรนี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่

ส่วนชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนนั้นกลับทนไม่ไหว
จับจ้องมองถุงเงินในมือของสวีตงราวกับหมาป่าที่หิวโหย
ก่อนจะก้าวข้ามร่างของพีเก้า ตรงดิ่งไปหาสวีตง

บทที่ 761 จงใจปล่อยพวกเขา

ไม่ว่าสวีตงจะเป็นใครมาจากไหน แต่เงินถุงนั้นก็เหมือน การถ่มน้ำลายใส่มือ² และอยู่ใกล้แค่เอื้อม ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ ทั้งสองจึงอดใจไม่ไหวแทบอยากจะรีบชิงมาไว้ในมือให้ได้ก่อน

แต่สวีตงกลับเก็บถุงเงินกลับเข้าไปในถุงเอกภพ-สมปรารถนาต่อหน้าต่อตาพวกเขา จากนั้นก็ตบมือเบาๆ และหัวเราะว่า “ว่าแล้วว่าพวกคุณอยากได้เงินของผม ถ้ามีความสามารถ ก็เข้ามาเอาได้เลย”

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ทั้งสองคนไม่คิดเกรงใจอีกต่อไป เผยความดุตันออกมาทันที ชายเคราเพิ่มยื่นมือตรงไปที่ลำคอของสวีตง หมายถึงจะคว้าไว้ให้มัน

ในขณะที่อีกคนหนึ่งเบี่ยงตัวเล็กน้อย อ้อมไปข้างหลังสวีตง เตรียมประสานงานกับชายเคราเพิ่ม จู่โจมสวีตงจากด้านหลัง

² การถ่มน้ำลายใส่มือ ใช้เปรียบเปรยว่าการทำสิ่งนั้นๆ ง่ายเหมือนการถ่มน้ำลายใส่มือ หมายถึงสิ่งที่ได้มาง่ายดาย โดยไม่ต้องอาศัยความพยายาม

แต่ดูเหมือนสวีตงจะมีพลังกำลังมากมายอย่างน่าเหลือเชื่อ
แค่वादมือกลับหลังก็คว้าข้อมือของชายเคราเพิ่มไว้ได้ เพียง
พลิกมือเล็กน้อย มือของอีกฝ่ายก็ถูกบิด จากนั้นแค่สวีตง
ออกแรงกดเบาๆ อีกครั้ง ชายฉกรรจ์คนนั้นก็ทรุดตัวคุกเข่าลง
กับพื้นไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ทันที

เมื่อชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ที่อยู่ด้านหลังเห็นว่าสวีตงเป็น
ฝ่ายพลิกกลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ ก็รีบพุ่งเข้าไปล็อกตัวสวีตง
หวังจะทุ้มลงพื้น แต่เขากลับรู้สึกเหมือนกำลังงัดเสาเหล็กที่
ฝังแน่นอยู่ในคอนกรีต ไม่สามารถดึงให้สวีตงขยับได้เลย

ด้วยความกระวนกระวาย ชายคนนั้นรีบย่อตัวลง ใช้แขน
รัดคอของสวีตงจากด้านหลัง แล้วใช้กำลังทั้งหมดกดสวีตง
ให้ล้มลง รูปร่างของเขาสูงใหญ่กว่าสวีตงมาก ทั้งยังเป็นการ
รัดคอจากด้านหลัง คอถือเป็นจุดที่อ่อนแอมากของมนุษย์
ตามหลักการแล้ว สวีตงไม่ควรจะมีแรงต่อต้านได้เลย

อย่างไรก็ตาม ความจริงกลับกลายเป็นว่า แม้ชายฉกรรจ์
คนนั้นจะใช้พลังกำลังทั้งหมดแล้ว ก็ยังไม่สามารถกดสวีตงลงได้
ด้วยความร้อใจ เขาจึงชักมีดสั้นจากเอวขึ้นมาจ่อที่คอของสวีตง

แล้วตะคอกด้วยน้ำเสียงเหี้ยมเกรียมว่า “ปล่อยมือซะ ไม่งั้น
ฉันจะแทงแกให้ตาย!”

สวีตงไม่สนใจอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย เพียงแค่ออกแรง
บิดข้อมือของชายเคราเพิ่ม ทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดจนตาเหลือก
ร้องครวญครางออกมา “อื้อย...หัก...หักแล้ว...”

ชายฉกรรจ์ที่อยู่ด้านหลังเห็นว่าสวีตงไม่สนใจเขาเลย
แล้วเพื่อนก็ร้องโหยหวนไม่หยุด ด้วยความรื้อนรน เขาจึงแทง
มีดสั้นเข้าที่หลังของสวีตง

คนเหล่านี้เป็นพวกนอกรีตไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่มี
อะไรที่ไม่กล้าทำ ความตั้งใจเดิมหลังจากที่แจกจ่ายเงินในมือ
สวีตงมาได้อย่างราบรื่น ก็คิดจะโยนสวีตงทิ้งลงจากรถไฟอยู่แล้ว
ในเมื่อตอนนี้เกิดการต่อสู้ พวกเขายอมไม่ใส่ใจว่าสวีตงจะตาย
เพราะถูกแทงหรือถูกโยนลงจากรถไฟ

อย่างไรก็ดี เขากลับต้องเป็นฝ่ายตกตะลึง เมื่อปลาย
มีดสั้นสัมผัสถูกแผ่นหลังของสวีตง แต่กลับไม่สามารถแทงทะลุ
ผิวหนังเข้าไปได้ ในขณะเดียวกัน สวีตงก็ไม่พูดพลาบ พลิกมือ
กลับหลังคว่ำไหล่ของชายคนนั้นไว้แน่น ปลายนิ้วทั้งห้าราวกับ

คิมเหล็กกดลึงจนเกือบจะจมเข้าไปในกระดุกสะบัก ทำเอาชายคนนั้นเจ็บจนน้ำตาเกือบทะลักออกมา

แต่ยังไม่ทันได้เปล่งเสียงร้อง ร่างของเขากลับถูกเหวี่ยงมาด้านหลัง ทับลงบนร่างของอีกคนหนึ่ง แต่สวีตงก็ไม่ได้ทุบตีพวกเขา เพียงใช้ทำเหยียบไว้

“โอ๊ย...หาย...หาย...หายใจไม่ออกแล้ว...”

ชายเคราะห์เพิ่มคนนั้นข้อมือเจ็บจนชาไปหมดแล้ว ตอนนี้เมื่อถูกอีกคนทับลงมาก็รู้สึกถึงแรงกดที่หนักอึ้งราวกับหินผาพันชั่ง บีบอัดจนแทบหายใจเข้าไม่ได้ เหลือเพียงลมหายใจออกเท่านั้น

เมื่อเห็นคนทั้งสองถูกกดไว้จนตาเหลือก พี่แกทั้งโมโห ทั้งงุนงง ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนไม่สามารถจัดการกับเด็กหนุ่มรุ่นกระตัง³ คนหนึ่งได้ แถมเมื่อครุ่นสวีตงก็เพิ่งโชว์ถุงเงินถุงนั้นให้เห็นอย่างชัดเจนอีกครั้ง พี่แกจึงไม่สนใจแล้วว่า จะมีใครตายหรือไม่ คิดแค่ว่าจะต้องแทงสวีตง แล้วชิงเงินมาก่อน

ดังนั้น พี่แกจึงแทงมีดสั้นไปที่หัวใจของสวีตงทันที

³ รุ่นกระตัง หมายถึง ชายหนุ่มที่กำลังเข้าสู่วัยแตกเนื้อหนุ่ม

แต่ที่ไหนได้ สวีตงกลับยื่นมือออกไปคว้ามือขวาของ พี่แก้วไว้ แล้วออกแรงบีบและบิด มีดสั้นร่วงลงกระทบพื้นเสียงดัง ‘แกร็ง’ พี่แก้วรู้สึกเจ็บข้อมืออย่างรุนแรงจนร้องตะโกน “โหย” ออกมา ตัวงอคุดคู้คุกเข่าลงกับพื้น มืออีกข้างกุมข้อมือที่ถูกบีบ ปวดร้าวไปทั้งร่างกายจนเหงื่อไหลท่วม ไร่เร็ววแรงต่อต้าน โดยสิ้นเชิง!

สวีตงเองก็คร้านจะลงมือทุบตีใคร เขาแค่บิดข้อมือของ พี่แก้วอย่างรุนแรงจนได้ยินเสียงกระดูกหักดัง ‘กร๊อบ’

มาถึงตอนนี้ พี่แก้วถึงได้รู้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้ไม่ใช่คนที่ พวกเขาทั้งสามจะต่อกรด้วย จึงรีบร้องขอความเมตตาท่ามกลาง เสียงร้องระงมที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด!

“น้องชาย...โหยๆ รีบปล่อยมือเถอะ...”

“ปล่อยเถอะ ปล่อยเถอะ...”

“ฉัน...หาย...ใจไม่ออก...แล้ว...”

คนทั้งสามต่างโอดครวญขอร้อง น้ำตาไหลน้ำมูกย่อย เพราะความเจ็บปวด น่าสมเพชจริงๆ!

สวีตงแสะยะยี้ม “หึ ๆ ๆ” และพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “เจ้าพวกเวร ถ้ายังกล้ำมายุ่มยามกับฉันอีก เชื่อไหมว่าฉันจะเอามีดแทงพวกนายซะ”

พวกพีเก้าทั้งสามคนไม่รู้หรือกว่าสวีตงจะเอามีดแทงพวกเขาจริง ๆ หรือไม่ แต่รู้แน่ชัดว่าลำพังพวกเขาสามคนอย่าได้คิดฝันจะต่อกรกับสวีตงเลย ส่วนเรื่องว่าจะมีปัญญาไปยุ่มยามกับสวีตงอีกหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องของอนาคต ตอนนี่สิ่งสำคัญที่สฤตก็คือจะหลบหนีไปได้อย่างไรต่างหาก

“ไม่กล้าอีกแล้ว...ฉันไม่กล้าอีกแล้ว...ขอร้องละ น้องชาย ปล่อยพวกเราไปเถอะ...” พีเก้าร้องตะโกน

ชายเคราเพิ่มที่นอนอยู่บนพื้นเกือบจะน้ำลายฟุ้งปาก “ให้ตายสิ...ฉัน...ฉัน...หายใจไม่ออก...แล้ว...”

สวีตงยี้ม แล้วผ່อนแรงที่เท้าลงเล็กน้อย พร้อมกับคลายมือที่จับพีเก้าไว้ ก่อนจะพูดด้วยรอยยิ้มว่า “พีเจ็ดหลอกเงินฉันไป ตอนนี่หนีไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนแล้วก็ไม่รู้ เงินจำนวนนี้ก็เลยต้องเป็นภาระของพวกนาย หึ ๆ พวกนายว่ายังไงล่ะ”

“พี่เจ็ดเป็นใคร พวกเราไม่รู้จักสักหน่อย...” ชายเคราเพิ่ม
ร้องบอก พลังพยายามเงยหน้าขึ้นสุดลมหายใจ

“ไม่รู้จักใช้ไหม คิดจะบอกว่าพวกนายไม่เกี่ยวข้องละสิ
ถ้ายังจะพูดจาไม่เข้าหูทำให้ฉันโมโหอีกละก็ ฉันไม่สนหรอกนะ
ว่าจะต้องໃ้มีดแทงพวกนายให้ตาย เชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่!”
สวีตงหัวเราะเบาๆ พลังก้มลงหยิบมีดสั้นที่พี่เก่าทำหล่นบนพื้น
ขึ้นมามีไว

แม้สวีตงจะพูดด้วยรอยยิ้ม แต่ความเหี้ยมเกรียม
ในถ้อยคำถึงกับทำให้ชายเคราเพิ่มตกใจจนหน้าซีด แม้ว่า
พวกเขาจะเป็นคนโหดที่กล้าเอาชีวิตเข้าแลก แต่ความกล้าที่ว่า
ก็มีไว้ใช้กับคนอ่อนแอกว่าเท่านั้น

กับสวีตงที่สามารถควบคุมพวกเขาได้อย่างง่ายดาย
ด้วยการโบกมือเพียงครั้งเดียว พวกเขาไม่กล้าไม่เชื่อ และก็ไม่มี
ความกล้าพอที่จะไม่เชื่ออีกด้วย

ดังนั้น เมื่อสวีตงพูดออกมาแบบนี้ พี่เก่าจึงรีบตอบกลับ
ทันทีว่า “พวกเราไม่รู้จักพี่เจ็ดพี่แปดอะไรนั่นจริงๆ แต่...ในเมื่อ

น้องชายถูกหลอกเอาเงินไปบนรถไฟขบวนนี้ อย่างนั้นพวกเรา
จะชดใช้เงินจำนวนนี้ให้เอง ขอแค่น้องชายเมตตาปล่อยพวกเราไป”

สวีตงยิ้มเย้ยหยัน “พูดแบบนี้ก็เท่ากับผมกำลังรีดไถ
พวกคุณอยู่นะสิ หึๆ ผมไม่ทำเรื่องแบบนี้หรอกนะ”

ขณะที่พูดอยู่นั้น สวีตงก็เพิ่มแรงกดทั้งที่มือและที่เท้า
พร้อมกัน

ชายฉกรรจ์เคราเพิ่มและพีก็ร้อง “โอ๊ย! โอ๊ย!” ขึ้นมา
ทันที

“ได้โปรด...ฉัน...ฉันหายใจ...หายใจไม่ออกแล้ว...”

“น้องชาย...มือของฉัน...มือของฉัน...หักแล้ว...หักแล้ว...”

ส่วนคนที่ถูกสวีตงเหยียบบอญ์ก็ร้องเสียงหลงเช่นกัน
“เขาโกงเงินน้องชายไปเท่าไร...พวกเรา...จะชดใช้ให้...ปล่อย
พวกเราไปเถอะ...”

สวีตงคลายแรงที่เท้าและมือลงเล็กน้อยอีกครั้ง ก่อนจะ
ส่ายยิ้ม “เรื่องรีดไถ ผมทำไม่ได้หรอก แต่เงินของผมก็ถูกพีเจ็ด
ของพวกคุณหลอกเอาไปจริงๆ ฮ่าๆ”

แต่สวีตงเพิ่งจะหัวเราะได้เพียงไม่กี่ครั้งก็ต้องหยุดหัวเราะไปโดยปริยาย เพราะโหมวซือฉิง เจ้าอ้วน และเจี๋ยเว-เยียนเสวียเดินเข้ามาพร้อมกับพนักงานรถไฟหญิงคนหนึ่ง

ทันทีที่เห็นคนกลุ่มหนึ่งกีดขวางทางเดินอยู่ โดยสองคนนอนหมอบอยู่บนพื้น อีกคนคุกเข่า ในขณะที่อีกคนหน้าตายิ้มแย้มร่าเริง พนักงานหญิงคนนั้นก็อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วแล้วตะคอกถามว่า “ทำอะไรรกันนะ พวกคุณทำอะไรรกันอยู่”

โหมวซือฉิงมีสีหน้าเย็นชายิ่งกว่า เธอรู้อยู่แล้วว่าสวีตงจะต้องก่อเรื่อง แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะก่อเรื่องใหญ่โตแบบนี้... ถึงขั้นลงไม้ลงมือกับคนอื่นเลยหรือ แถมในมือยังมีมีดสั้นอีกด้วย!

สวีตงรีบยิ้มกลบเกลื่อนพรางเก็บมีดสั้นเข้าถุงเอกภพ-สมปรารถนา แล้วฉีกยิ้มแป้นพูดว่า “เอ่อ คุณพี่พนักงานครับ พวกเรากำลังล้อเล่นกันอยู่ ฮีๆ ล้อเล่นกันเฉยๆ ...”

พนักงานหญิงกล่าวเสียงเข้มเคร่งขรึม “ถึงกับใช้มีดกันแล้ว ยังบอกว่าเล่นกันอีกหรือ! หึ ไป!”

พี่แก้วและชายเคราเพิ่มคนนั้นต่างก็อดกลั้นความเจ็บปวดพูดขึ้นว่า “พี่สาว พวกเรา...พวกเราไม่ใช่คนดีจริงๆ คุณจับพวกเราไปเถอะ...”

สวีตงหัวเราะ “แหะๆ” แล้วพูดต่อว่า “คุณก็ได้ยินแล้วนี่นา พวกเขายอมรับเองเลยว่าเป็นคนไม่ดี...”

สวีตงยังพูดไม่ทันจบ พนักงานหญิงคนนั้นก็ตวาดขึ้นว่า “ใครเป็นคนดีหรือคนเลว นายไม่ใช่คนตัดสิน ปล่อยพวกเขาซะแล้วไปห้องเจ้าหน้าที่ตำรวจรถไฟกับฉันเดี๋ยวนี้เลย ตำรวจรถไฟจะเป็นคนแยกแยะเองว่าใครดีใครเลว นายขวางทางแบบนี้มันใช้ได้ที่ไหน!”

สวีตงยิ้มแล้วปล่อยมือพี่แก้ว และถอนเท้าออกจากร่างของคนทั้งสองที่ถูกเหยียบ ก่อนจากหลีกทางไปข้างๆ

พนักงานหญิงคนนั้นหันไปตะคอกใส่พี่แก้วกับพวกว่า “ลุกขึ้น แล้วตามฉันมา...”

พี่แก้วและชายฉกรรจ์ทั้งสองรีบร้อนลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล แล้วพูดกับพนักงานหญิงคนนั้นด้วยสีหน้าคับข้องใจว่า “พี่สาว คุณฟังผมอธิบายก่อน...”

พนักงานหญิงคนนั้นทำหน้าที่เย็บซา แล้วกดเสียงต่ำ “ไม่ต้องมาอธิบายอะไรกับฉันทั้งนั้น มีอะไรก็ไปพูดกับตำรวจ-รถไฟ”

พี่แก์ลูบข้อมือไปพลาบพักหน้าไปพลาบ “ครับ...ครับ...”

พูดแล้ว ก็หันหลังเดินไปข้างหน้าแต่โดยดี

พนักงานหญิงคนนั้นหันกลับมาพูดกับพวกโหมวชื่อจิง ว่า “พวกคุณก็ไปด้วย ไปเป็นพยาน”

โหมวชื่อจิงถามสวีตงว่า “เกิดอะไรขึ้นกับนายกันแน่”

สวีตงยังไม่ทันตอบ พี่แก์และชายฉกรรจ์สองคนก็ออกวิ่งอย่างบ้าคลั่ง ทว่าพนักงานหญิงกลับยืนขวางทางสวีตงและคนอื่น ๆ ไว้ แล้วตะโกนเสียงดังว่า “หยุดนะ พวกคุณอย่าหนีสิ...”

พนักงานหญิงคนนั้นตะโกนไล่ตาม แต่กลับเดินตามหลัง พี่แก์ทั้งสามคนไปอย่างเชื่องช้า กลับกลายเป็นการขวางทางพวกสวีตงไว้

เมื่อเห็นว่าพี่แก์ทั้งสามคนวิ่งหายลับไปแล้ว พนักงานหญิงคนนั้นถึงได้หันมาหาพวกสวีตง “พวกเขาเป็นคนไม่ดีจริงๆ

ด้วย พวกคุณไม่ต้องห่วงนะ ฉันแจ้งตำรวจไปแล้ว พวกเขาหนี
ไม่รอดหรอก...”

ไม่พูดก็ว่าไปอย่าง แต่เมื่อพูดออกมาแบบนี้ แม้แต่
เจ้าอ้วนก็ยังมองออกเลยว่าพนักงานหญิงคนนี้จะใจป่อย่าง
พวกเขาไป

แต่สวีตงแค่ยิ้ม ไม่ได้พูดอะไรให้มากความ

โหมวซือฉิงเดินตามพนักงานหญิงคนนั้นไป แล้วหันมา
ถามสวีตงว่า “สวีตง เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

สวีตงมองพนักงานหญิงที่ค่อยๆ ก้าวเดิน แล้วพูดด้วย
รอยยิ้มว่า “เงินของผม พวกคุณสองคน...” ในขณะที่พูดสวีตง
ก็พยักพเยิดไปที่พนักงานหญิงคนนั้นด้วย

โหมวซือฉิงนั่งอึ้งไป เธอเข้าใจทันทีว่าพวกเธอถูก
กลุ่มคนบางกลุ่มหมายตาเข้าให้แล้ว จึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึก
ไม่พอใจ

อยากได้เงินของสวีตงก็ยังพอเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามเสีย
ทรัพย์สินสมบัติก็มักจะทำให้คนใจสั้น ใครใช้ให้สวีตงแสดงออก

อย่างโจ่งแจ้งขนาดนั้นล่ะ แต่ถึงขั้นหมายตาคณด้วย บ้านเมือง
ไม่มีชื่อไม่มีแปแล้วหรืออย่างไร

ทันใดนั้น โหมวซือฉิงก็กระซิบว่า “โอเค สวีตง ฉันจะไป
กับนายด้วย”

สวีตงชื่นชมโหมวซือฉิงก็ตรงความเฉลียวฉลาดในการ
มองเห็นสถานการณ์ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง อาศัยแค่คำบอกใบ้
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขายิ้มแล้วกล่าวว่า “ปล่อยให้พวกที่
ไม่รู้จักเจียมตัวได้ล้มรสความร้ายกาจบ้างก็ดี”

พนักงานหญิงคนนั้นพาพวกสวีตงเดินผ่านตึนอนชั้นนุ่ม
ไปอย่างไม่รีบร้อน แต่กลับไม่ได้พาคนทั้งสองคนไปยังห้องของ
ตำรวจรถไฟ แต่พาไปที่ห้องพักพนักงานที่ว่างอยู่

บทที่ 762 ไม่เป็นไปตามแผน

เมื่อพวกสวีตงเข้าไปข้างใน พนักงานหญิงคนนั้นก็ตะคอกใส่ “เข้าไป”

แต่สวีตงกลับถามด้วยรอยยิ้มว่า “ไหนบอกว่าจะพาไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจรถไฟไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงมาที่นี้ล่ะ”

พนักงานหญิงคนนั้นถลึงตาใส่ แล้วตะคอกอีกครั้งว่า “ให้เข้าไปก็เข้าไปเถอะ จะพูดมากอะไรนักหนา”

ในขณะนั้นเอง พีเจ็ตก็เดินเข้ามาหา ทันทีที่เห็นสวีตงก็รีบเค้นรอยยิ้มออกมา “มาทันเร็วจัง ฮ่าๆ ฉันกำลังจะไปตามพวกนายอยู่พอดีเลย”

พนักงานหญิงคนนั้นมองพีเจ็ต แล้วถามอย่างเย็นชาว่า “เกิดอะไรขึ้น นายรู้จักพวกเขาเหรอ”

พีเจ็ตพยักหน้าตอบ “ผู้โดยสารกลุ่มนี้มาขอให้ช่วยเปลี่ยนตัวนะ ตอนนี่ถึงเวลาบริการอาหารกลางวันฟรีให้พวกเขาแล้ว”

พนักงานหญิงคนนั้นหันกลับไปมองพวกสวีตง แล้วหันกลับไปถามพี่เจ็ดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “พวกเขาเป็นผู้โดยสารที่มาขอให้นายช่วยเปลี่ยนตัวจริงๆ เหรอ นายไม่ได้เข้าใจผิดใช่ไหม”

พี่เจ็ดยิ้มรับ “เธอไม่เชื่อฉันหรือไง ฉันเคยทำพลาดที่ไหนกัน”

พนักงานหญิงคนนั้นส่ายหน้า “ไม่ใช่ว่าฉันไม่เชื่อนาย แต่เมื่อกี้ฉันเห็นพวกเขามีเรื่องกันที่ตู้โดยสาร”

“หา มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรอ แอ่จ้ง คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบนรถไฟของเราด้วย จะต้องจัดการอย่างเคร่งครัดเลยนะ”

พี่เจ็ดแสร้งทำท่าทางจริงจัง แล้วหันไปพูดกับพวกสวีตงว่า “เออละ เรื่องนี้ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของตำรวจรถไฟเถอะ พวกนายตามฉันไปกินอาหารก่อนดีกว่า อย่าปล่อยให้ท้องหิวเลย”

สวีตงรู้ว่าพี่เจ็ดคิดจะทำอะไร ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกชื่นชมในความใจกล้าของพี่เจ็ด เมื่อสักครู่ตอนที่ทะเลาะวิวาทกับพวกพี่แก้ว เขาสนใจพูดออกไปว่าพี่เจ็ดกับพี่แก้วเป็นพวก

เดียวกัน แล้วนี่พี่เจ็ดยังกล้ามาหาเขาอีก ช่างกล้าหาญและ
ไม่กลัวตายเสียจริง

พวกเขาเดินเข้าไปในตู้เสบียง เวลานี้มีคนรับประทาน
อาหารอยู่ประปรายเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

พี่เจ็ดเลือกที่นั่งค่อนข้างไกลประตู จากนั้นก็ทำตาม
ตามสบายถอดเสื้อทำงานออกมาถือไว้ “โอ๊ย เหนื่อยจริงๆ ดินะ
ที่ตอนนี้เลิกงานแล้ว ในที่สุดก็ได้พักผ่อนเสียที...”

สวีตงแอบหัวเราะในใจ ‘เลิกงานอะไรกัน ก็แค่กลัวว่า
พนักงานในตู้เสบียงจะผิดสังเกต เลยต้องถอดเสื้อออกเพื่อ
ลดปัญหาต่างหาก’

รอจนพวกสวีตงนั่งลงเรียบร้อยแล้ว พี่เจ็ดจึงเอ่ยขึ้นว่า
“เดี๋ยวฉันจะไปเอาอาหารกลางวันมาให้พวกนายนะ”

สวีตงฉวยโอกาสตอนที่พี่เจ็ดจากไป สังเกตรอบๆ
ตู้เสบียง แต่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จากนั้นจึงเล่าเรื่องราวของ
ลู่อือ พี่เจ็ด พี่แก้ว และคนอื่นๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อครุ่นนี้ให้ทุกคนฟัง
คร่าวๆ

ทั้งยังเปรยขึ้นด้วยความแปลกใจ “พี่เจ็ดคนนั้นพาเรามา
ที่นี่ ไม่ว่าจะมาไม่ไหน ยังไงทุกคนก็ระวังตัวไว้หน่อยก็แล้วกัน”

โหมวซือฉิงนิ่งเงียบครุ่นคิด กำลังคาดเดาเหตุการณ์ที่จะ
เกิดขึ้น ส่วนเจ้าอ้วนกลับหัวเราะ “แหะๆ” และบอกว่า “อาหาร-
กลางวันฟรีมือนี้จะอร่อยหรือเปล่าไม่สำคัญ ผมว่านะ ในหมู่
พวกเราไม่มีใครบ้างที่ไม่เคยผ่านคลื่นลมแรงมา คนพวกนี้ก็แค่
จำอวดที่กระโดดโลดเต้นบนเวที⁴ ออย่าไปสนใจเลยดีกว่า
พวกเรา ก็กินก็ดื่มกันตามปกติ พออิ่มหน้าแล้ว ถึงเวลาที่
ต้องจัดการก็จัดการ ถึงเวลาที่ต้องด่าก็ด่า ไม่เห็นต้องเกรงใจ
พวกมันเลย”

เจียวเยียนเสวี่ยขมวดคิ้ว พูดอย่างเย็นชาว่า “ถ้าฉันเดา
ไม่ผิด พวกเขาอาจจะใส่ยานอนหลับหรือยาสลบลงในอาหาร
ดังนั้น ทางที่ดีอย่ากินหรือดื่มอะไรที่พวกเขาเอามาให้ดีกว่า...”

“เฮ...” เจ้าอ้วนร้องขึ้น แล้วหันมองเจียวเยียนเสวี่ย
ก่อนจะพูดด้วยรอยยิ้มว่า “พี่สะใภ้เจียว คุณหายแล้วหรือ”

⁴ ‘跳梁小丑’ เป็นสำนวนที่ใช้เปรียบเปรยถึงคนชั่วที่ชอบก่อความสร้างความ
เดือดร้อน แต่ในความเป็นจริงกลับไม่มีอำนาจหรือความสามารถที่จะเป็น
ภัยคุกคามได้

เฉียวเยียนเสวี่ตอบกลับด้วยความโมโห “เจ้าอ้วนบ้า
พูดจาเหลวไหลอีกแล้วนะ ลองพูดอีกทีสิ!”

เฉียวเยียนเสวี่พูดพาลงลุกขึ้นชี้หน้าเจ้าอ้วนอย่าง
โกรธเกรี้ยว ถ้าเจ้าอ้วนยังกล้าพูดจาเหลวไหลอีก เธอจะลงมือ
ทันที

อาการของเฉียวเยียนเสวี่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย อารมณ์
หงุดหงิดง่ายขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากผ่านความ
หงุดหงิดไปได้สักพัก เธอก็จะสูญเสียความทรงจำมากมาย
แทบจะทันที

ทว่าเวลานี้สวีตงกลับทำอะไรไม่ได้เลย เรื่องภายในจิต-
ใต้สำนึกไม่ใช่เรื่องเล็กๆ สวีตงไม่ต้องการให้เฉียวเยียนเสวี่
ได้รับบาดเจ็บ ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่อารมณ์ของเธอแปรปรวน
สวีตงจึงทำได้แค่ปลอมโยนอย่างสุดความสามารถ

โหมวซือฉิงก็ดึงมือเฉียวเยียนเสวี่ไว้ ปลอบให้เธอใจเย็น

ไม่นานนัก พี่เจ็ดก็เดินนำพนักงานส่งอาหารเข้ามาเสิร์ฟ
มือกลางวันอันอุดมสมบูรณ์ให้

จนกระทั่งพนักงานส่งอาหารเสิร์ฟอาหารเสร็จและ
เดินจากไปแล้ว พี่เจ็ดจึงยิ้มและกล่าวว่า “พวกนายกินไปก่อนนะ
ฉันยังมีธุระต้องจัดการอีกหน่อย เดี่ยวจะเอาตัวที่เปลี่ยนแล้ว
มาให้พวกนาย”

แต่แล้วจู่ๆ สวิตก็ยื่นมือไปคว้าพี่เจ็ดเอาไว้ แล้วพูดด้วย
รอยยิ้มว่า “พี่เจ็ด อาหารกลางวันฟรีของคุณ พวกเราคงลิ้มรส
ไม่ไหวหรอก คุณช่วยกินแทนพวกเราหน่อยสิ!”

พี่เจ็ดมีสีหน้าตึงเครียดขึ้นมาทันที ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้
พูดขึ้นว่า “นาย...นายล้อเล่นอะไรเนี่ย...”

เจ้าอ้วนหัวเราะคิกคัก “พี่เจ็ดครับ ขนาดชื่อของคุณ
พวกเรายังรู้เลย คุณคิดว่าพวกเราล้อเล่นหรือ”

พี่เจ็ดกะพริบตาปริบๆ ผ่านไปสักพักถึงเอ่ยขึ้นว่า “ฉันไม่
เข้าใจว่าพวกนายกำลังพูดอะไร ฉันยังมีธุระที่ต้องจัดการอีก”

เมื่อพูดจบ พี่เจ็ดก็พยายามจะดึงตัวออก แต่คนที่จับตัวเขาไว้ก็คือสวีตง แล้วเขาจะดิ้นหลุดไปได้อย่างไร

ทันใดนั้น พี่เจ็ดก็ร้องโวยวายออกมา ผู้คนที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะหน้าก็ได้ถึงสถานการณ์ที่ผิดปกติ จึงรีบเผ่นหนีไป

ผู้โดยสารที่มารับประทานอาหารในตู้เสบียง ส่วนใหญ่เป็นพวกไม่เสียดายเงินทองแต่หวงแหนชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นไม่ว่าผู้ใดก็อยากได้ความสงบและปลอดภัยในการเดินทาง ในยามนี้เมื่อเห็นว่าจะมีการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น ทุกคนยอมหลบเลี่ยงไปโดยเร็ว

ตู้เสบียงขนาดใหญ่จึงเหลือผู้คนอยู่เพียงน้อยนิดในชั่วพริบตา นั่นคือพวกสวีตงสี่คน และพนักงานหญิงที่เพิ่งเข้ามาสมทบ ทั้งยังมีชายร่างใหญ่กำยำอีกจำนวนหนึ่ง

มองปราดเดียวก็รู้ว่าคนเหล่านี้เป็นพวกเดียวกับพี่เจ็ดและพี่แก้ว!

เหตุผลที่คนเหล่านี้ยังอยู่ที่นี้ คาดว่าเป็นเพราะสวีตงไม่ได้ทำตามสามัญสำนึก เรื่องราวจึงไม่ได้พัฒนาไปตามบท

ที่พวกเขากำหนดไว้ แผนการจึงผิดเพี้ยนไป จนกระทั่งคนเหล่านี้ไม่สามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม พวกเขาแค่ตกตะลึงอยู่ครู่เดียว จากนั้นก็รีบกรูกันเข้ามาล้อมวง

ผู้หญิงที่ปลอมตัวเป็นพนักงานเมื่อครู่นี้ตะคอกออกมาอย่างโกรธเกรี้ยว “ปล่อยเขาเดี๋ยวนี้ละ! พวกแกคิดจะทำอะไร”

สวีตงหัวเราะ “ฮาๆ” แล้วตอบว่า “เจ้าหมอนี่หลอกเงินผมไป หลักฐานชัดเจนขนาดนี้ คุณคิดว่าพวกเราจะทำอะไรละ”

สีหน้าของผู้หญิงคนนั้นแปรเปลี่ยนเป็นความเหี้ยมเกรียมในฉับพลัน เธอคว้าขวดเบียร์ที่อยู่ใกล้ตัวมาทุบกับโต๊ะ เกิดเสียงดัง ‘เพล้ง’ ขวดแตกกระจายไปครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งขวดที่เหลืออยู่ในมือกลายเป็นอาวุธแหลมคมนำหวาดกลัวทันที

เจ้าอ้วนหัวเราะหึๆ “คิดจะมีเรื่องหรือ ซิ...เดี๋ยวพวกแกก็จะได้เห็นว่าบรมครูแห่งการต่อสู้เนะ เป็นยังไง”

พูดแล้ว เจ้าอ้วนก็คว้าจานอาหารใบหนึ่งขึ้นมา คว่าลงบนใบหน้าของพีเจ็ด

จะว่าไป อาหารในจานก็ไม่ได้ร้อนมาก หากแต่น้ำมัน-
พริกเจือปนอยู่ พี่เจ็ดจึงร้องโหยหวนราวกับหมูถูกเชือดทันที
น้ำมันพริกเข้าตา ความรู้สึกคงไม่น่าพิศมัยแน่นอน

ทันทีที่มีการลงไม้ลงมือ ชายร่างใหญ่กำยำที่ยังคงเหลือ
อยู่ในตู้เสบียงก็กรูกันเข้ามาสมทบ บ้างก็ตัววัดมีดพกในมือ บ้างก็
คว้าขวดเหล้าขึ้นมา แล้วก็มีบ้างที่ซุ่มมีดทิเบตที่พกติดตัว

ถ้าวากันด้วยเรื่องการต่อสู้ แน่แน่นอนว่าสวีตง โหมวซือฉิง
และเฉียวเยียนเสวี่ ทั้งสามคนไม่ใช่มือสมัครเล่น แม้แต่
เจ้าอ้วนก็ยังถือว่าเคยผ่านสมรภูมิมารอย่างโชกโชก แล้วพวก
นักเลงข้างถนนธรรมดาๆ จะสู้ได้อย่างไร

ดังนั้น เพียงแค่เริ่มลงมือ พี่เจ็ดก็ถูกสวีตงฟาดฝ่ามือ
ใส่ศีรษะ จนพี่เจ็ดรู้สึกราวกับว่าสมองจะหลุดออกมา

แต่เขาก็ทำได้เพียงร้อง “โหย” แล้วหงายหลังล้มลงไป
นอนกับพื้น

จากนั้นสวีตงก็พุ่งตัวไปข้างหน้า ทั้งใช้นิ้วจิ้ม มือฟาด
และปล่อยหมัด เพียงชั่วพริบตา ชายร่างใหญ่กำยำที่กรูกัน
เข้ามาก็ทยอยล้มลง ทว่าสวีตงไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาร่วงล้มลง

กับพื้นเฉยๆ แต่ละคนยังถูกจับขึ้นมามาตบหน้าตัง ‘เพี้ยะ’ ก่อนจะ
ถูกโยนลงไปทับร่างของพี่เจ็ดที่นอนหงายอยู่บนพื้นเสียงดัง
‘โครม’

แค่พริบตาเดียว ชายฉกรรจ์ร่างกำยำเจ็ดแปดคนก็กอง
ทับกันอยู่เหนือร่างของพี่เจ็ด ทำให้พี่เจ็ดถึงกับร้องโอดครวญ
เสียงดังลั่น

หญิงสาวที่ปลอมตัวเป็นพนักงานก็ดูดันไม่เบา เธอเหวี่ยง
ขวดเหล้าที่เหลือเพียงครึ่งใบใส่เจ้าอ้วนไม่ยั้ง จนเกือบจะทำให้
เจ้าอ้วนบาดเจ็บหลายครั้งหลายครา

เจ้าอ้วนหลบซ้ายหลบขวาพลงตะโกนเสียงดังว่า
“ฉันไม่ทำร้ายผู้หญิงหรอกนะ อย่าบีบคั้นกันสิ...”

ผู้หญิงคนนั้นรุกไล่เข้ามาเรื่อยๆ พลงตวาดว่า “มีปัญญา
ก็อย่าหลบสิ...”

เจ้าอ้วนตะโกนลั่น มองหาช่องว่าง คคว้ามือที่จับขวดเหล้า
ของหญิงสาวกระแทกเข้ากับโต๊ะอาหาร ขวดแก้วครึ่งใบหลุด
ออกจากมือทันที

ทว่าหญิงสาวกลับตัววัดมืออีกข้างจนเกิดเสียงดัง ‘เพียะ’
เธอตบหน้าของเจ้าอ้วนเต็มแรง

เจ้าอ้วนโมโหสุดขีด คิ้วมือของหญิงสาวไม่ปล่อย
แล้วยกมือขึ้นตบหน้าอีกฝ่ายสุดแรง เสียง ‘เพียะ’ ดังก้องยิ่งกว่า
เมื่อครู่นี้เสียอีก

รอยฝ่ามือดำคล้ำห้อเลือดปรากฏชัดอยู่บนใบหน้าของ
เธอทันที กระทั่งน้ำตาก็กลั่นไว้มืออยู่ พันก็หลุดร่วงไปหลายซี่
ซ้ายังมีเลือดไหลออกมาจากมุมปากอีกด้วย

หลังจากชดฝ่ามือใส่หนึ่งฉาด เจ้าอ้วนก็ผลักเธอออก
แล้วตะโกนว่า “ไสหัวไปให้พัน...”

แต่ผู้หญิงคนนั้นยังคงไม่ยอมแพ้ หลังจากถูกเจ้าอ้วน
ผลักจนเซเล็กน้อย ทันทีที่ทรงตัวได้ก็พุ่งเข้าไปใส่เจ้าอ้วนอีกครั้ง

เจ้าอ้วนตะโกนว่า “ฉันไม่ทำร้ายผู้หญิงนะ อย่าบีบคั้น
กันสิ...”

ในขณะที่เขาร้องโวยวายอยู่นั้น อีกฝ่ายกลับยื่นมือมา
คว้าคอเสื้อของเขาไว้ แล้วแทงเข่าใส่หว่างขาของเขา

เจ้าอ้วนไหว่ตัวทันทัน รีบยกขาข้างหนึ่งขึ้นขึ้นมาทันจนกระแทกเข้ากับหัวเข่าของหญิงสาวพอดี

เกิดเสียงดัง ‘ผัวะ’ เจ้าอ้วนโดนกระแทกเข้าจังๆ ที่ต้นขา รู้สึกเจ็บปวดจนหลุดตะโกนด่าออกมา “นั่งบ้ำเอี้ย นั่งตัวแสบ! แก่คิดจะทำให้ฉันสิ้นวงศ์ตระกูลเลยรี!”

ในจังหวะที่หญิงสาวคิดจะกระโจนเข้าปะทะเป็นครั้งที่สอง เจ้าอ้วนก็ออกแรงผลักเธอออก หลบหลีกการโจมตีได้อย่างหวุดหวิด

แต่หญิงสาวยังคงไม่ลดละราวกับเป็นคนเสียสติ แม้จะถูกเจ้าอ้วนผลักออกไปแล้ว ก็ยังกระโจนเข้ามาโดยไม่สนใจสิ่งใด พยายามคว้าคอเสื้อของเจ้าอ้วนอีกครั้ง

เจ้าอ้วนยื่นมือออกไปปิดป้อง แทะบจะปิดตาวาดหมัดออกไปที่ระดับเดียวกับระนาบหน้าอกของเธอ แล้วตะโกนเสียงดังว่า “ฉันคนนี่ไม่เคยตบตีผู้หญิงนะ เธอจะบีบบังคับกันจริงๆ ไซ้ไหม...”

กำปั้นของเจ้าอ้วนกระทบเข้ากับทรวงอกของอีกฝ่าย เขารู้สึกเพียงว่าจุดที่กำปั้นสัมผัสถูกนั้นนุ่มนิ่มพิกล เจ้าอ้วนรู้ตัว

ทันทีว่าต่อจะถูกส่วนไหนของหญิงสาว จึงรีบชักหมัดกลับด้วยความตื่นตระหนก พลังร้องตะโกนเสียงดัง “ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ...”

หมัดของเจ้าอ้วนทำให้หญิงสาวรู้สึกเจ็บมากจนเซถอยหลังไปหลายก้าว แต่แล้วเธอก็สุดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะกระโจนเข้าไปใส่เจ้าอ้วนอีกครั้ง

บทที่ 763 ผู้หญิงบ้า

เจ้าอ้วนไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงได้สู้ยิบตาขนาดนี้ เขาปิดป้ายมือสะเปะสะปะไปมา พลังร้องตะโกนว่า “ฉันยอมแล้ว ยอมแพ้แล้ว ไม่เอาแล้ว ไม่สู้แล้ว...”

ทว่ามือที่โบกออกไปอย่างสะเปะสะปะกลับคว้าได้เสื้อของอีกฝ่าย เมื่อออกแรงดึง เกิดเสียงดัง ‘แควกกก...’ เสื้อผ้าครึ่งบนของหญิงสาวก็ถูกฉีกขาด

ทรงอกและหน้าท้องของผู้หญิงคนนั้นเปลือยเปล่าทันที

เมื่อเห็นผิวขาวผ่องของผู้หญิงคนนั้น เจ้าอ้วนก็ยิ่งทำอะไรไม่ถูก รีบโยนเศษผ้าในมือทิ้ง แล้วหันหลังวิ่งหนี

ผู้หญิงคนนั้นทั้งอับอายทั้งโมโห เธอรีดร้องสุดเสียงแล้วยกขาเตะก้นเจ้าอ้วน

เนื่องจากหญิงสาวสวมรองเท้าบูตหัวแหลม แแรงเตะที่กระทบก้นเจ้าอ้วนนั้นยอมไม่ธรรมดา ทำให้เจ้าอ้วนต้องรีบ

เอามือกุมกัน พลังกระโดดเหิงๆ สบถคำ “ยัยบ้า เธอ...เธอ บังอาจ...”

เมื่อหายใจหายคอได้ เจ้าอ้วนก็กัดฟันฟาดฝ่ามือใส่ อีกฝ่ายที่กำลังพุ่งเข้ามา เธอเบี่ยงศีรษะเล็กน้อยหลบฝ่ามือของเจ้าอ้วนไปได้ แล้วสวนมือออกไปคว้าข้อมือของเจ้าอ้วนไว้ และบิด

นิ้วมือของเจ้าอ้วนหงิกงอด้วยความเจ็บปวด ทว่าคนทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก เจ้าอ้วนที่ทนความเจ็บปวดไม่ไหวก็ใช้กำลังทั้งหมดดิ้นรนอย่างบ้าคลั่ง

ผู้หญิงคนนั้นบิดมือของเจ้าอ้วนและกดลงสุดแรง ตั้งใจจะบิดข้อมือของเจ้าอ้วนให้หักในทันที

แต่ไม่คาดคิดว่าในจังหวะที่ทั้งสองกำลังโรมรันพันตูกันอยู่นั้น นิ้วของเจ้าอ้วนก็เกี่ยวเข้ากับสายเสื้อชั้นในของหญิงสาวได้อย่างเหมาะสมเจาะ เมื่อดิ้นรนอีกครั้ง เจ้าอ้วนหลุดออกมาได้ แต่ก็คว้าเอาเสื้อในของเธอติดมือมาด้วย

ใบหน้าของเจ้าอ้วนแดงกำรารากับถูกตบเป็นสิบครั้ง เขาชูเสื้อในของหญิงสาวขึ้นพลาจตะโกนว่า “ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ...ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ...”

ดวงตาของหญิงสาวแดงฉาน แสบอยากจะทำเจ้าอ้วนทั้งเป็น พยายามใช้แขนทั้งสองข้างปกปิดส่วนพึงสงวนบริเวณหน้าอกให้มากที่สุด ในขณะที่ยังคงขยับขาทั้งคู่เตะไล่ช่วงล่างของเจ้าอ้วนอย่างต่อเนื่อง

ดูท่าทางแล้ว ความต้องการของอีกฝ่ายไม่ใช่แค่จะให้เจ้าอ้วนสิ้นสกุล แต่ยังหมายจะเอาชีวิตของเจ้าอ้วนอีกด้วย

เจ้าอ้วนเคยผ่านสมรภูมิจึงใหญ่มานับครั้งไม่ถ้วน แต่การต่อสู้ที่ถึงพริกถึงขิงขนาดนี้ แล้วคู่ต่อสู้ก็เป็นผู้หญิงที่หน้าไม่อายและไม่กลัวตายแบบนี้ เจ้าอ้วนก็เพิ่งจะเคยเจอเป็นครั้งแรก

ด้วยความตื่นตระหนก เจ้าอ้วนชูมือขึ้น โยนชุดชั้นในที่ยังมีไออุ่นของหญิงสาวใส่หน้าอีกฝ่ายเต็มๆ แล้วตะโกนลั่นว่า “พีตง! ช่วยผมด้วย...”

ส่วตงในเวลานี้เพิ่งจะได้พักหายใจจากการจัดการกับกลุ่มคนที่เพิ่งจะกระโจนเข้ามาทีหลัง แล้วยังจัดเรียงพวกเขา

ช้อนกันราวกับกองท่อนฟืน ตอนที่ไต้ยีนเสียงเจ้าอ้วนร้องขอความช่วยเหลือ เขายังเข้าใจว่าเจ้าอ้วนเจออันตรายขั้นวิกฤต แต่เมื่อมองดูอย่างถ้วนถี่ ก็อดจะรู้สึกขบขันไม่ได้

ภาพที่เห็นคือเจ้าอ้วนตัวแสบถูกผู้หญิงเปลือยอกไล่ต้อนจนทำอะไรไม่ถูก

ครั้นจะให้สวีตงไปสู้กับผู้หญิง เขาเองก็รู้สึกไม่สะดวกใจเช่นกัน จึงได้แต่หัวเราะแหย่ๆ บอกว่า “เจ้าอ้วน นายแก้ปัญหาเองเถอะ! ฉันไม่ว่าง...”

อย่างไรก็ตาม สวีตงก็ยังไม่ว่างจริงๆ เพราะด้านโหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวี่ยถูกกลุ่มคนที่ไม่รู้ผลมาจากไหนล้อมไว้

คนกลุ่มนี้มีประมาณเจ็ดแปดคน พวกเขาไม่ได้ทำร้ายโหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวี่ย แต่กลับพยายามผลักและเบียดให้ทั้งสองติดอยู่ในวงล้อม ทว่าวิธีการกลับตำชาน่ารังเกียจอาวุธที่ใช้ล้วนเป็นพวกกระสอบ เชือก หรือผ้าชนิดต่างๆ ไม่นานนัก มือเท้าของโหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวี่ยก็เริ่มติดขัด ไม่สามารถวาดลวดลายได้อย่างเต็มที่

เมื่อเห็นแบบนี้ สวีตงก็เข้าใจทันทีว่าคนกลุ่มนี้น่าจะเป็นลูกน้องของปราชวี จุดประสงค์ก็คือต้องการจับตัวโหมวซือฉิง และเจียวเยียนเสวีย

แล้วคนเหล่านั้น ส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นอันธพาลข้างถนน ไม่ได้กล้าหาญถึงขนาดทำร้ายหรือฆ่าคน แต่เรื่องจับคนหรือลักพาตัวถือเป็นงานถนัดของพวกเขาเลยทีเดียว

ด้วยว่าพวกอันธพาลเหล่านี้ไม่กล้าลงมือรุนแรงกับโหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวีย จึงทำให้พวกเธอทั้งสองคนยังมีมือไว้โดยไม่รู้ตัว ด้วยเหตุนี้ กลับกลายเป็นการเพิ่มความอึดเหนี่ยวให้กับพวกอันธพาล ไม่นานนัก โหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวียก็เริ่มเคลื่อนไหวได้ยากลำบาก

สวีตงกระโดดลงมาจากกองมนุษย์ที่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว ทะยานลงตรงกลางระหว่างโหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวีย อาศัยท่วงท่าพลิกแพลงว่องไว ทั้งผลัก บัดป้อง และเตะต่อย ในไม่ช้าก็พลิกสถานการณ์ได้

แต่ในเวลานี้ เจ้าอ้วนกับหญิงสาวคนเดิมก็เริ่มพันตูกันอีกครั้ง

หญิงสาวไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น รุกไล่โจมตีเจ้าอ้วนอย่างไม่ลดละ ส่วนเจ้าอ้วนกลับรู้สึกเกรงอกเกรงใจที่ท่อนบนของเธอเปลือยเปล่าอยู่ หลายครั้งที่ถูกบีบให้ต้องปล่อยหมด พอเห็นว่าจะโดนตัวอีกฝ่าย เจ้าอ้วนก็รีบผ่อนแรงและชักหมัดกลับโดยปริยาย

แต่อีกฝ่ายกลับไม่ผ่อนปรนเลยแม้แต่น้อย กดดันตามประชิดเจ้าอ้วนทุกฝีก้าว ถึงขั้นไม่ใส่ใจว่าการปะทะจะทำให้โดนตัวกับเจ้าอ้วนหรือไม่

เป็นผลให้เจ้าอ้วนยังคงเผลอสัมผัสหรือขยี้มจับเรือนร่างของหญิงสาวอยู่เนือง ๆ

หลังจากการต่อสู้ผ่านไปหลายยก ทั้งเสื้อผ้าของเจ้าอ้วนและหญิงสาวต่างก็ขาดวินจนแทบไม่เหลือชิ้นดี เสื้อผ้าบนร่างกายของเจ้าอ้วนขาดรุ่งริ่งเป็นริ้ว ๆ ส่วนของหญิงสาวนั้นเหลือเพียงกางเกงชั้นในตัวจิ๋วเท่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้น หญิงสาวยังคงแนบชิดกับเจ้าอ้วนอย่างเหนียวแน่น มือสองข้างล็อกมือของเจ้าอ้วนไว้ ในขณะที่ขาสองข้างก็รัดคอเจ้าอ้วน จนเจ้าอ้วนหายใจแทบไม่ออก

ท้ายที่สุดแล้ว สวีตงก็จัดการกลุ่มอัมพาตทางด้านของ โหมวซือฉิงและเจียวเยียนเสวี่ได้สำเร็จ เมื่อหันกลับมา ก็เห็นว่าเจ้าอ้วนถูกผู้หญิงคนนั้นพันธนาการไว้

เมื่อเจียวเยียนเสวี่เห็นว่าสวีตงเอาแต่ยืนมองไม่ยอมเข้าไปช่วย เจียวเยียนเสวี่ก็บ่นออกมาอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “นายก็ไม่ทำร้ายผู้หญิงเหมือนกันสินะ หี! เสแสร้ง”

พูดแล้ว เจียวเยียนเสวี่ก็สืบเท้าเข้าไปคว่ำร่างของหญิงสาวที่เหลือเพียงกางเกงชั้นในตัวจ้อยขึ้นมา จากนั้นก็สะบัดมือรัวใส่ใบหน้าของอีกฝ่ายไปชุดใหญ่ ก่อนจะโยนทิ้งลงไปนอกกองกับพื้น

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้หญิงคนนั้นจะสู้ไม่ได้ และถูกเจียวเยียนเสวี่เหยียบไว้ แต่เธอก็ยังสะบัดศีรษะไปมาและอ้าปากแยกเขี้ยว ส่งเสียงคำราม ‘ฮึ่มๆ’ ออกมา ท่าทางราวกับเสียดสีไปแล้วจริงๆ

สวีตงอดไม่ได้ที่จะพินิจมองผู้หญิงคนนั้นอย่างละเอียด แต่พอมองดูจนแน่ชัดแล้ว สวีตงก็รู้สึกตกตะลึง สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

เมื่อโหมวซือฉิงเห็นสีหน้าที่ผิดปกติของสวีตง ก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า “สวีตง นายเป็นอะไรไป...”

“ผู้หญิงคนนี้...เฮ้อ...” สวีตงถอนหายใจ

“ผู้หญิงคนนี้เป็นบ้าไปแล้ว...” โหมวซือฉิงก็ถอนหายใจเช่นกัน

หลังจากเฉียวเยี่ยนเสวียจัดการผู้หญิงคนนั้นเรียบร้อยแล้ว การต่อสู้ซุลมุนในตู้เสเปียงก็ยุติลง แต่ตอนนี้ภายในตู้เสเปียงและทะเย็บเหิน เศษอาหารและเศษขวดเศษจานที่แตกเสียหายกระจายเกลื่อนกลาดอยู่เต็มพื้น แล้วยังมีเสียงโอดครวญดังระงมไปทั่ว

เจ้าอ้วนตะเกียกตะกายลุกขึ้น สองมือปิดเศษอาหารที่ติดอยู่บนใบหน้าและร่างกาย พลังเอ่ยถามด้วยความอัดอั้นว่า “พี่ตง ทำไมไม่มาช่วยผม! ในสายตาพี่ยังเห็นผมเป็นพี่น้องอยู่ไหม”

สวีตงถอนหายใจ แล้วตอบว่า “เจ้าอ้วน ไม่ใช่ว่าฉันไม่ช่วยนาย แต่ผู้หญิงคนนี้มีปัญหา”

“แน่นอนว่ามีปัญหา! ดูสภาพเธอสิ ไปขนาดนี้แล้วยังจะสู้กับผมแบบเอาเป็นเอาตายอีก นี่มันหน้าไม่อายชดๆ ให้ตายเถอะ! ทั้งหน้าไม่อาย แล้วก็ไม่กลัวตายอีก...”

สวีตงอดไม่ได้ที่จะหลุดหัวเราะ “พรีตตต” ออกมา

โหมวซือฉิงกลับถลึงตาใส่เจ้าอ้วน แล้วตำหนิว่า “เจ้าอ้วน เจ้าตัวแสบ ทำไม่ถึงพุดจาเหลวไหลอยู่เรื่อย!”

หลังจากดูเจ้าอ้วนแล้ว โหมวซือฉิงก็ขมวดคิ้วถามสวีตงว่า “ที่ว่าผู้หญิงคนนี้มีปัญหา หมายความว่ายังไงเธอ”

สวีตงถอนหายใจอีกครั้ง “ทุกคนยังจำฉางเยว่กับหงเฉวียนได้ใช่ไหม?”

“อ้อา...” โหมวซือฉิงกับเจ้าอ้วนต่างอ้าปากค้างโดยไม่รู้ตัว

คำว่า ‘มนุษย์โคลน’ แวบเข้ามาในห้วงความคิด

ผ่านไปครู่ใหญ่ โหมวซือฉิงจึงกล่าวว่า “สวีตง นาย...รู้ได้ยังไง”

สวีตงสายหน้า แล้วตอบเบาๆ ว่า “ฉันต้องรู้อยู่แล้ว...”

เจ้าอ้วนจะถามต่อ แต่สวีตงกลับสุดหายใจเข้าลึก แล้วหันหลังเดินไปยังกองมนุษย์ที่เขาเรียงซ้อนกัน จากนั้นก็คว้าหนึ่งในนั้นออกมา เค้นเสียงตะคอกถามว่า “ปาซั่วอยู่ที่ไหน ผู้หญิงคนนั้นเป็นอะไรกับปาซั่ว”

คนที่ถูกสวีตงดึงออกมา ตอนนี้สติยังเลอะเลือนไม่เข้ารูปเข้ารอย เมื่อถูกถามแบบนี้ ก็กลอกตาไปมา แล้วตอบว่า “ปาซั่ว...ใครคือปาซั่ว...ผู้หญิง...ผู้หญิงวิ่งหนีไปหมดแล้ว...”

สวีตงตบหน้าชายคนนั้นดัง ‘เพียะ’ เขาตั้งใจจะตบเพื่อเรียกสติของอีกฝ่าย แต่คิดไม่ถึงว่าฝ่ามือนี้จะหนักเกินไป ศีรษะของชายคนนั้นกลับอ่อนปวกเปียก คอพับ สลบเหมือดทันที

สวีตงโยนชายคนที่ถูกตัวเองตบจนสลบทิ้งไป จากนั้นก็คว้าขาข้างหนึ่งในกองมนุษย์โดยไม่ได้สนใจว่าจะเป็นใคร แล้วออกแรงกระชากดึงออกมา

แต่สิ่งที่สวีตงไม่คาดคิดก็คือ เมื่อดึงออกมาแล้ว เสื้อผ้าของชายคนนี้ก็กลับถูกกระชากจนฉีกขาด ร่างกายที่นอนบนเปลือยเปล่า

แต่สวีตงหาได้ใส่ใจว่าคนผู้นั้นจะโป้เปลือยหรือไม่ เพียงแต่ถามเสียงเข้มว่า “รีบออกมา ปาข้าวคือใคร อยู่ที่ไหน”

ชายคนนี้ก็กลับเอามือกุมหน้าและคุกเข่าลง พลังตะโกน อ่อนวอนว่า “นายท่าน กระผมไม่รู้จริงๆ ว่าคุณพูดอะไร ไม่ได้ รู้จักทั้งปาข้าวหรือใครก็ตาม นายท่าน กระผมมีแม่แก่ๆ อายุ แปดสิบที่ต้องดูแล ลูกน้อยก็ยังแบเบาะ ผมรับทำงานนี้ก็เพื่อ ปากท้องของครอบครัว ได้โปรดยกโทษให้ด้วย”

เจ้าอ้วนที่อยู่ข้างๆ ยกขาเตะเข้าที่หน้าอกของชายคนนั้น อย่างแรง แล้วตะคอกว่า “นายอายุเท่าไรแล้ว”

ชายคนนั้นลูบหน้า แล้วหวดหน้าอกครู่หนึ่ง ก่อนจะรำให้ คร่ำครวญตอบว่า “เรียนนายท่าน ปีนี้กระผมอายุยี่สิบแปด...”

เจ้าอ้วนเตะท้องของชายคนนั้นอีกที แล้วตวาดด้วยความ โมโห “โกหก! นายอายุยี่สิบแปดปี แล้วแม่คลอดนายตอน อายุเท่าไร โป้ปดมดเท็จต่อหน้าท่านอ้วนได้ไง แกกคิดว่า ท่านอ้วนคนนี้งเหมือนนายเหรอ ถึงได้กล้าบอกว่าแม่คลอด ใ้ตัวไม่เอาไหนอย่างนายออกมาตอนอายุห้าสิบกว่า...”

ชายคนนั้นคลึงท้อง น้ำตาลลอบเข้า พูดสะอึกสะอื้นว่า
“ท่านอ้วน ได้โปรดปล่อยกรรมผมไปเถอะ ชาตินี้หน้ากรรมยินดี
เป็นวัวเป็นควายรับใช้ท่าน...”

เจ้าอ้วนตะคอกกลับ “ใครอยากได้แกมาเป็นวัวเป็นควาย
กัน! ท่านอ้วนกำลังถามนายอยู่! ไปป่าช้าอะไรนั่นเป็นใคร
แล้วอยู่ที่ไหน”

“กรรมไม่รู้จริง ๆ!” ชายคนนั้นเริ่มร้องไห้โฮ

สวิตงัมตัวลงหีบแป็บเหล็กสั้น ๆ ที่พื้นขึ้นมา เมื่อบีบ
เบา ๆ แป็บเหล็กก็ผิดรูปและปริแตกทันที นี่ถ้าบีบเข้าที่แขนขา
ของคน กระดูกจะไม่แหลกละเอียดเป็นผุยผงหรือ

สวิตงัมบีบท่อเหล็กจนเสียรูป แล้วถามเสียงต่ำว่า “ยังไม่
ยอมบอกอีกใช่ไหม”

เมื่อเห็นว่าหมดทางต่อต้าน ชายคนนั้นจึงยอมตอบว่า
“กรรมไม่เคยพบกับปาช้า รู้แต่เขาคือลูกพี่ใหญ่บนเส้นทาง
รถไฟสายนี้ กรรมไม่รู้จริง ๆ ว่าเขาอยู่ที่ไหน แม้แต่หน้าตาก็ค
ไม่เคยเห็น”

บทที่ 764 วิธีการพิเศษ

โหมวซือฉิงร้องสวี่ตงไว้ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงคร่ำคร่าว่า “คนพวกนี้น่าจะเป็นแค่ลูกสมุนวงนอกสุดของปาซัว เชื่อว่าพวกเขาคงไม่ค่อยรู้เรื่องมากนักหรอก สวี่ตง ลองดูสิว่าพีเจ็ดคนนั้นจะรู้หรือเปล่า”

สวี่ตงพยักหน้า เล็งไปที่ขาของพีเจ็ด แล้วกระซอกออกจนพีเจ็ดร้องโหยหวนเหมือนหมูถูกเชือด

ตอนแรกสวี่ตงก็อยากจะถามพีเจ็ดตรงๆ แต่ในสถานการณ์ปกติ คนอย่างพีเจ็ดจะจัดการได้ยากและสร้างปัญหาให้แก่สวี่ตง เพราะต่อให้เขาเป็นฝ่ายโกหกหลอกลวง ฝ่ายตรงข้ามยอมไม่กล้าฆ่าเขา เพียงแค่ยอมกัดฟันอดทน ทุกอย่างก็จะผ่านพ้นไป ดังนั้น ในบางแง่มุม คนอย่างพีเจ็ดจึงมีความเด็ดเดี่ยว แน่วแน่กว่าพวกลี้ล้อระดับล่างมาก

นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้สวี่ตงรู้สึกว่าการจัดการได้ยาก

หลังจากพีเจ็ดถูกลากออกมาแล้ว เสื้อผ้าของเขาก็ขาด รุ่งริ่งเช่นกัน ทว่าความเคียดแค้นในดวงตาของพีเจ็ดที่มองสวีตง นั้น ไม่ต้องบอกเลยว่ารุนแรงขนาดไหน

‘ผิวะ’ เจ้าอ้วนเดินเข้าไปต่อยห้องของพีเจ็ด แล้วตะคอก ว่า “คืนเงินเรามา!”

พีเจ็ดสะกดกลั่นความเจ็บปวดเอาไว้ แล้วสวนกลับอย่าง มีน้ำโหว่า “ฉันหลอกเอาเงินพวกแกไป แล้วยังไงล่ะ มีปัญญา ก็จัดหนักๆ มากเลยสิวะ”

เจ้าอ้วนยกเท้าขึ้นเตรียมจะถีบพีเจ็ดด้วยความโกรธ แต่สวีตงกลับห้ามเจ้าอ้วนไว้ แล้วยิ้ม “เจ้าอ้วน ถอดเสื้อพวกมัน เอาไปให้...”

ตอนนี้เฉียวเยียนเสวี่กำลังล็อกตัวหญิงบ้าที่เปลือยกาย ล่อนจ้อนคนนั้นอยู่ สภาพไม่น่ามองเท่าใดนัก สวีตงจึงบอกให้ เจ้าอ้วนเอาเสื้อผ้าไปปกปิดร่างกายให้ผู้หญิงคนนั้นก่อน

เจ้าอ้วนรับคำสั่ง แล้วจับอันธพาลคนหนึ่งลากออกมาจากกองอย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นก็ตบหน้าไปชุดใหญ่ ก่อนจะ ถอดเสื้อผ้าของอันธพาลคนนั้นออกจนเหลือเพียงกางเกง

บ็อกเซอร์ แล้วถือเสื้อผ้าไปให้ผู้หญิงคนนั้น พร้อมกับรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์

สวีตงค่อยๆ ย่อตัวลงจนอยู่ในระดับเดียวกับพีเจ็ดที่
คุกเข่าอยู่ แล้วมองพีเจ็ดด้วยรอยยิ้มว่า “พีเจ็ด มีเรื่องหนึ่งที่ผม
อยากจะขอให้คุณร่วมมือหน่อย ถ้าสำเร็จ เรื่องก่อนหน้า
พวกเราจะถือว่าเลิกแล้วต่อกัน ดีไหม”

แม้ว่าพีเจ็ดจะคุกเข่าอยู่ แต่ก็เซิดหน้าขึ้น แล้วพูดด้วยความ
ซึ่งเคียดว่า “วันนี้ฉันตกอยู่ในมือแก จะฆ่าจะแกงก็เชิญ
ถ้าฉันตายก็ถือว่าสมควรแล้ว แต่ถ้าไม่ตาย หึๆ แกต้องระวังตัว
ไว้ให้ดีนะ มาร่วมมือกับฉันบ้าอะไร ไปไกลๆ เลย...”

สวีตงไม่โมโห เพียงยิ้มจางๆ แล้วกล่าวว่า “ผมรู้ว่าพีเจ็ด
ต้องการแค่เงิน ปาฐ์ต่างหากที่คิดจะยุ่งกับคู่หมั้นของผม
ฮึๆ ...จะว่าไปแล้ว ทรัพย์สินบนโลกถือเป็นของนอกกาย
ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ถึงแม้คุณจะไม่ดีกับผม ผมเองก็ไม่
อยากตำหนิคุณ แต่ปาฐ์คิดไม่ดีกับว่าที่ภรรยาของผม อย่างนั้น
เขาก็ต้องให้คำอธิบายกับผม”

พี่เจ็ดตะโกนสวนกลับด้วยความโกรธ “อย่ามัวมาผายลม
อยู่ตรงนี้เลย ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น แล้วก็ไม่ต้องอะไรด้วย”

สวีตงยังคงยิ้ม “อย่าคิดว่าผมไม่กล้าฆ่าคน ในสายตา
ของผม คุณก็แค่มดตัวหนึ่งที่ผมบีบให้ตายได้ทุกเมื่อ หึๆ แต่
ผมคนนี้นะเป็นคนชอบให้ออกาสคน ถ้าคุณไม่รับโอกาสที่ผม
มอบให้ หึๆ ก็อย่ามาโทษกันเลย”

เมื่อพูดจบ สวีตงก็เผยสีหน้าถมึงทึง เขาจ้องพี่เจ็ด
ตาเขม็งพลางขยับข้อมือไปมา ราวกับจะตบศีรษะพี่เจ็ดให้แหลก
ในวินาทีถัดไป

พี่เจ็ดกัดฟันปิดตาเซิดหน้าขึ้น แสดงท่าทีพร้อมรับ
ความตายอย่างไม่เกรงกลัว

นี่ทำให้สวีตงรู้สึกหงุดหงิดใจมาก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้...
สวีตงสามารถบีบให้พี่เจ็ดตายได้เหมือนบีบมดตัวหนึ่งก็จริง
แต่ความผิดที่พี่เจ็ดหลอกเอาเงินของเขาไป โทษไม่ถึงตาย
เสียหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น พี่เจ็ดไม่ใช่โจรป่าในหุบเขาคนเถื่อนที่
เขาจะฆ่าจะแกงอย่างไรก็ได้

แล้วที่ทำให้สวีตงหงุดหงิดที่สุดคือ เขารู้ว่าพี่เจ็ดก็รู้จักก่อนนี่แหละ ถึงได้กล้าต่อต้านเขา

หลังจากรู้สึกหงุดหงิดใจอยู่สักพัก สวีตงจำต้องบั่นหน้ายิ้ม หยิบถุงเงินออกมาจากอก โบกไปมาต่อหน้าพี่เจ็ด พร้อมพูดด้วยรอยยิ้มว่า “ผมบอกแล้วว่าเงินทองเป็นของนอกกาย ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ขอแค่บอกผมมาว่าจะหาปาชัวได้ที่ไหน เรื่องก่อนหน้าี้ผมจะไม่ถือสา แล้วเงินนี้ก็จะ เป็นของพวกคุณ ถือเป็นค่าหยูกยาเล็กๆ น้อยๆ ให้พวกพี่น้องของคุณ สนใจไหม”

พี่เจ็ดลืมหูลืมตาขึ้นทันที มองเงินห้าปึกในถุงพลาสติกสีขาว แล้วก็กลืนน้ำลายดัง ‘เอือก’

ครูต่อมา พี่เจ็ดก็พูดขึ้นว่า “ที่แกตามหาปาชัว ไม่ใช่แค่ต้องการคำอธิบายจากเขาใช่ไหม ฮ่าๆ ปาชัวมีของที่แกต้องการ อยู่ในมือละสิ ฮ่าๆ แกคิดว่าเงินแค่นี้จะทำให้ฉันทรยศปาชัวได้หรือ”

สมกับเป็นคนเจนจัดในแวดวงนักเลง แค่เห็นการข่มขู่และล่อลวงของสวีตง พี่เจ็ดก็รู้ได้ทันทีว่าสวีตงไม่ได้ต้องการแค่คำอธิบายจากปาชัวเท่านั้น

การต่อสู้ครั้งนี้ พุดคิดว่าพีเจ็ดเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ราบคาบ บนรถไฟขบวนนี้ยังมีใครกล้าคิดมิดีมิร้ายต่อโหมวซือฉิง และเจียวเยียนเสวียอีก ต่อให้ปาซัวไม่คิดจะปล่อยพวกเธอไป ตราบใดที่รถไฟไปถึงลาซา พวกสวี่ตงสามารถเปลี่ยนรถและเดินทางต่อได้ทันที เมื่อพ้นจากอาณาเขตของปาซัวแล้ว ปาซัวจะทำอะไรพวกเธอสองคนได้อีก

แต่สวี่ตงกลับใช้การข่มขู่และล่อลวงเพื่อตามหาปาซัว แสดงว่าปาซัวมีของที่สวี่ตงต้องการอยู่ หรือไม่ก็มีความเกี่ยวข้องกับที่ลี้กซึ่งกว่านั้น หลักการที่ชัดเจนเช่นนี้ คนเจนโลกอย่างพีเจ็ดจะมองไม่ออกได้อย่างไร

ดังนั้น ท่าทีของพีเจ็ดจึงยิ่งกำเริบเสิบสานมากขึ้น “ฮ่าๆ จะฆ่าฉันนั้นรี ๒ ให้อ่อนอย่างแกล่ไม่มีความกล้าพอหรอก! ถ้าฉลาดก็รีบปล่อยฉันไปดีกว่า บางทีถ้าฉันอารมณ์ดีก็อาจจะยอมปล่อยพวกแกล่ไปก็ได้ ไม่อย่างนั้นก็ลองดูว่าแกล่จะมีชีวิตไปถึงลาซาได้ไหม!”

ท่าทีเช่นนี้ทำให้สวี่ตงทนไม่ไหวอีกต่อไป กลอกตาไปมาแล้วพุดเสียดแทงว่า “ข่มขู่ก็แล้ว พุดดีด้วยก็แล้ว ยังไงก็จะ

“ไม่ยอมร่วมมือใช่ไหม ดี งั้นผมจะให้คุณได้ลิ้มรสความร้ายกาจ
ของผม”

พูดแล้ว สวีตงก็เก็บถุงเงินกลับเข้าไป แล้วค้นหาเนื้อแห่ง
ที่เหลืออยู่ในถุงเอกภพสมปรารถนาออกมาทำไว้ในมือ แล้ว
พูดกับพีเจ็ตด้วยน้ำเสียงดุดัน “ขอถามเป็นครั้งสุดท้าย จะบอก
หรือไม่บอก”

พีเจ็ตยังคงเซตหน้าหัวเราะเสียงดัง “มีลูกไม้อะไรก็รีบงัด
ออกมาเถอะ ถ้าพีเจ็ตคนนี้ขมวดคิ้วแม้แต่นิดเดียว ก็ไม่ถือว่าเป็น
เป็นลูกผู้ชาย...ฮ่าๆ ...”

พีเจ็ตอ้าปากหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เพียงแต่เฟิงจะหัวเราะ
ไปได้ไม่กี่เสียง พลันรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างลอยเข้าไปในปาก
ไหลลงคอ และกลืนลงท้องดัง ‘เอือก’

จับพลันนั้นก็รู้สึกว่าแสบร้อนราวกับมีเปลวเพลิงลุกโชน
ในลำคอ แผลเผาให้รู้สึกทั้งคันทั้งเจ็บแสบอย่างรุนแรง หายใจ
ติดขัด และไอสำลักไม่หยุด

ผ่านไปพักใหญ่กว่าจะหายใจหายคอได้ เขากุมคอไว้
แล้วมองสวีตงด้วยความตื่นตกใจ “แกเอาอะไรให้ฉันกิน”

สิ่งที่สวีตงให้พีเจ็ดกินก็คือเนื้อแห้งที่เหลืออยู่เท่านั้น เพียงแต่สวีตงได้ใส่พลังพิเศษลงไปเล็กน้อย เพื่อสะดวกสำหรับการข่มขู่พีเจ็ด

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่ตะขาบที่ตายแล้วแต่ยังไม่แข็งตัวเท่านั้น!” สวีตงแสร้งยิ้มเหยิ่มเกรียม “ตะขาบตัวนี้ถูกเลี้ยงด้วยเลือดเนื้อของมนุษย์ ถ้าเข้าไปอยู่ในท้องของใครแล้ว เห็นอะไร มันก็จะกิน อีกสักพักก็จะออกลูกตะขาบตัวเล็กๆ แล้วก็กินต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีอะไรมากหรอก...”

คำพูดของสวีตงน่าเชื่อถือเสมอมา ไม่ว่าโหมวซือฉิงหรือเจ้าอ้วนต่างก็เชื่อโดยไม่มีข้อกังขา ทันทันที่ได้ยินว่าสิ่งที่ยัดใส่ปากพีเจ็ดคือตะขาบ พวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงพิษกู่อย่างกู่ตะขาบหัวทองหรือกู่ไห่วซอมบี้อะไรอย่างนั้น

เมื่อนึกถึงสิ่งเหล่านั้น โหมวซือฉิงและเจ้าอ้วนก็หน้าซีดเผือดลงทันที

ของพวกนั้นไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดาจะแตะต้องได้!

แต่สวีตงกลับพูดเป็นฉากๆ จนเจ้าอ้วนขวัญเสียเปลอถามออกไปว่า “พีตง พีใช้กู่กับเจ้าหมอนี่จริงๆ เหรอ”

สวีตงยอมรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไร แต่เมื่อเห็นว่า เจ้าอ้วนตกใจกลัวจนตัวสั่น ก็นึกสนุกขึ้นมา “ก็แค่ให้เขากิน หนอนที่ปรุงแต่งจากน้ำมันโห้วซอมบี้เท่านั้นเอง นายจะตกใจอะไรขนาดนั้น”

เมื่อได้ยินสวีตงพูดถึงหนอนที่ปรุงแต่งจากน้ำมันโห้ว-ซอมบี้ เจ้าอ้วนก็ร้อง “จ๊ากกก” แล้วหันหลังวิ่งหนีไปราวกับกลัว จะเฉียดไปโดนตัวสวีตงเข้า

ฝ่ายโหมวซือฉิงก็หน้าซีดเผือด คิ้วขมวดขึ้น แล้ว ถอยหลังไปสองก้าวโดยสัญชาตญาณ พร้อมตะโกนเสียงขริมว่า “นาย...นายให้เขากินของพวกเขา นั้นไปได้ยังไง...”

แม้ว่าพีเจ็ดจะไม่รู้ว่าน้ำมันโห้วซอมบี้คือสิ่งใด แต่เมื่อ เห็นความหวาดกลัวเมื่อเจ้าอ้วนและโหมวซือฉิงที่มากับสวีตง ได้ยินชื่อนี้ แล้วย้อนนึกไปถึงคำพูดของสวีตง พีเจ็ดก็อดไม่ได้ที่ รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

สวีตงเหลือบมองพีเจ็ดแล้วส่ายะยัม “ป่านี่แล้ว หนอน ตัวนั้นน่าจะตื่นแล้ว...”

พูดพลาง สวีตงก็แอบใช้พลังพิเศษเชื่อมโยงกับพลังพิเศษที่ทิ้งไว้บนเนื้อแห้ง กระตุ้นให้เนื้อแห้งชิ้นนั้นเคลื่อนไหว

เมื่อได้รับแรงกระตุ้นจากพลังพิเศษของสวีตง เนื้อแห้งที่นอนนิ่งอยู่ในกระเพาะของพีเจ็ดก็เริ่มปั่นป่วนราวกับมีชีวิต จนพีเจ็ดรู้สึกเหมือนว่ามีตะขานับพันตัวกำลังเลื้อยไต่และกัดกินอยู่ในท้อง ทั้งยังรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังคลานขึ้นมาตามหลอดอาหารอย่างช้าๆ จนถึงลำคอ ทำให้รู้สึกคันยิบๆ ที่คอ แต่ก็ไม่ยอมคลานออกมาสักที

ที่ว่าภายในท้องกลับรู้สึกปั่นป่วนวุ่นวายยิ่งกว่า หรือว่าจะกลายเป็นรังตะขานไปแล้ว

ความรู้สึกที่น่าหวาดผวาเช่นนี้ น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าการถูกกระหน่ำแทงด้วยมีดเสียบอีก

พีเจ็ดกุมท้อง พยายามอาเจียนออกมา หวังว่าจะสำรอกอะไรออกมาได้บ้าง แต่จะมีอะไรให้พีเจ็ดอาเจียนออกมาได้เล่า ทำยที่สุดพีเจ็ดก็กุมท้องลึ้มเกลือกไปมาบนพื้น ในขณะที่พยายามอาเจียนออกมา ก็กรีดร้องเสียงแหลมไปด้วย “ปีศาจ... ปีศาจ... ต่อให้ฉันต้องกลายเป็นผี ก็ขอส่งแก่ไปลงนรกด้วย...”

สวีตงกอดอก หัวเราะหึๆ “นรกเธอ พวกเราเพิ่งจะป็น
ออกมาจากนรกเองนะ แต่ไม่ยกเห็นผีหรือปีศาจสักตัว”

โหมวซื้อฉิ่งที่เห็นพี่เจ็ดกำลังกรีดร้องโหยหวนอยู่บนพื้น
ก็อดไม่ได้ที่จะปาดเหงื่อบนหน้าผาก เธอขมวดคิ้วมองสวีตง
แล้วกระซิบถามว่า “สวีตง พิษภูโห้วซอมบี๋ใช้ได้ง่ายๆ แบบนี้
เธอ ทำไมนายถึงใช้กับคนพวกนี้ล่ะ...อย่าทำเกินไปสิ...”

สวีตงแสรังส่งเสียง “ฮึ” ออกมา แล้วพูดว่า “คนพิเศษ
ต้องใช้วิธีการพิเศษสิ เจ้าหมอนี้ไม่ได้แค่หลอกเงินเรา ยังไม่ยอม
ร่วมมือกันเราอีก หึๆ คนแบบนี้ ถ้าไม่ลองให้เขาได้ลิ้มรส
ความโหดร้ายดูซะบ้าง แล้วจะให้ใครลองล่ะ”

บทที่ 765 ก็แค่เนื้อแห่งชิ้นหนึ่งเท่านั้น

“แก...แกฆ่าฉันให้ตายไปเลยดีกว่า...” พี่เจ็ดกุมทอังกิ่ง
ไปมาพลงร้องครวญคราง

สวีตงยิ้มแล้วกล่าวว่า “ร่วมมือกับผมสิ ช่วยผมตามหา
ปาซัว!”

แม้ว่าพี่เจ็ดจะหวาดกลัวมาก แต่เมื่อบอกให้เขาช่วย
ตามหาปาซัว เขากลับส่ายหน้าไม่หยุด ยอมผืนทนต่อความกลัว

ฝ่ายผู้หญิงคนนั้นเมื่อสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยดีแล้ว ก็เดิน
เข้ามาหา แล้วพูดกับสวีตงอย่างเย็นชาว่า “พี่เจ็ดไม่พานาย
ไปหาปาซัวหรอก นั่นก็เพื่อตัวนายเอง ถ้านายได้พบปาซัว
นายจะต้องตาย!”

สวีตงเหลือบมองผู้หญิงคนนั้น แล้วพูดประชดประชันว่า
“น้องชายของผมไม่ทำร้ายผู้หญิง ผมก็ไม่อยากเอาเรื่องเอาราว
กับผู้หญิงเหมือนกัน หวังว่าคุณจะไม่ทำให้ผมลำบากใจ”

ผู้หญิงคนนั้นจ้องสวีตงเขม็ง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเหยียดหยามอย่างที่สุดว่า “อย่าทำตัวเป็นโสเภณีและสร้างชัมประตู่ในเวลาเดียวกัน⁵เลย นายโหดเหี้ยมถึงขนาดใช้พิษกู่โหว่กึ่งผีดิบกับพี่เจ็ด แล้วยังมีหน้ามาบอกอีกว่าไม่อยากเอาเรื่องเอาราวกับผู้หญิง นายคิดว่าพวกเราเป็นเด็กอมมือรีง”

สิ่งที่สวีตงให้พี่เจ็ดกินก็แค่เนื้อแห้งชิ้นหนึ่งที่หลงเหลืออยู่ในถุกเอกภพสมปรารถนา เลวร้ายที่สุดก็แค่หมดอายุจนทำให้พี่เจ็ดต้องเสียเท่านั้น

ส่วนความรู้สึกที่พี่เจ็ดรู้สึกเหมือนมีตะขาบเป็นพันตัวกำลังไต่ยั้วเยี้ยอยู่ในท้องนั้น นอกจากได้รับการกระตุ้นจากพลังพิเศษของสวีตงแล้ว ปัจจัยทางจิตวิทยาก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน

⁵ ‘当表子又立牌坊’ ในที่นี้ 表子 หมายถึงหญิงโสเภณี 牌坊 คือชัมประตู่เชิดชูเกียรติในวัฒนธรรมจีนโบราณ จำนวนนี้มักใช้เปรียบเปรยคนที่ทำเรื่องน่าอับอายหรือเรื่องเลวร้าย แต่ยังเสแสร้งทำตัวเป็นคนดี หรือพยายามสร้างภาพให้ตัวเองดูดีมีเกียรติ

แต่เมื่อผู้หญิงคนนั้นพูดออกมาแบบนี้ สวีตงจึงกลายเป็นคนใจไม่ใส่ระกำ แถมยังไรร่างอายุสร้างภาพเป็นคนดี ซึ่งทำให้โหมวซือฉิงที่อยู่ข้างๆ รู้สึกอับอายไปด้วย

โหมวซือฉิงถึงขั้นคิดว่า ต่อให้เจ้าอ้วนปลดเปลื้องเสื้อผ้าของผู้หญิงคนนี้จนล่อนจ้อน เขาก็ทำไปด้วยความจนใจ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนเกาะเกาะเจ้าอ้วนไม่ปล่อยก่อน พูดไม่ได้ว่าเจ้าอ้วนหน้าไม่อาย

แต่การกระทำของสวีตงแย่ยิ่งกว่าเจ้าอ้วนเสียอีก ช่างน่าอับอายอย่างที่สุด

เมื่อสวีตงถูกพูดใส่แบบนี้ สวีตงเองก็พูดไม่ออก ไม่สามารถหาคำมาโต้แย้งได้

อย่างไรก็ตาม สวีตงกลับรู้สึกประหลาดใจ เขาแค่ตอบเจ้าอ้วนส่งๆ ว่าเขาให้พี่เจ็ดกินพิษกู่โหว่กึ่งผีดิบเท่านั้น จะว่าไปแล้ว ต่อให้เขาอธิบายอย่างละเอียดเป็นครึ่งค่อนวัน หากไม่ใช่คนในแวดวงก็อาจจะไม่เข้าใจว่าพิษกู่โหว่กึ่งผีดิบคืออะไรและร้ายแรงแค่ไหน

เธอกลับดูเหมือนจะรู้เรื่องพิษกู่โหว่กึ่งผีดิบเป็นอย่างดี